

Tajemství starého dubů

Jindřiška Gurková

Tajemství starého dubu

Jak se veveruška Duběnka nepřipravila na zimu,
jak si zajíček Zoubek pochutnal na mrkvičce,
proč se šneček Růžek zlobil na sojku Báru
a mnoho dalších příběhů o zvířátkách z Černého lesa.

Jindřiška Gurková

Vydalo město Studénka v roce 2014.

Tajemství starého dubu

Uprostřed tmavého lesa nedaleko malé vsi stojí starý košatý dub. Stojí tam už tak dlouho, že dnes nikdo neví, kdo jej zasadil a kolik je mu vlastně let.

Když byl dub ještě malým doubkem, rostl sám a sám. Neměl kolem sebe jediný stromek, nebydlelo u něj žádné zvířátko.

Čas běžel a doubek rostl a sílil, až z něj vyrostl zdravý a mohutný strom. Do košaté koruny začali přilétat ptáčci z širokého okolí a hledali zde odpočinek nebo potravu. Nejen ptáci, ale i vítr, zanášeli do jeho blízkosti semínka různých stromků či keřů, ze kterých časem vyrostly maličké proutky, a za dlouhá léta se zrodil les. A protože byl hustý, bývalo v něm pramálo sluníčka a tmavých koutů stále přibývalo, začali mu říkat Černý les.

Žila v něm vždy velká spousta zvířátek, lišky, veverky, zajíčci ..., snad všechna, na která si jen vzpomenete. A samo sebou, že tam nikdy nechyběla ani moudrá sova a přísný doktor lesa datel.

Mezi všemi zvířátky vládlo odpradávná přátelství a porozumění, a když se přece jen něco mimořádného událo, svolala sojka obyvatele lesa pod statný dub na poradu.

Tam se pod vedením moudré sovy projednávalo, co měla zvířátka na srdíčku, a vyřešilo se vše ku prospěchu celého lesa.

Místo pod košatým dubem si zvířátka oblíbila natolik, že zde přiházela i proto, aby si třeba jen popovídala a povyprávěla, jak se komu žije nebo co je kde v lese i ve světě nového.

A tak byl dub tichým svědkem všech událostí Černého lesa, a že by mohl za ta léta vyprávět...

Ale on jen tiše a majestátně stojí a pozorně naslouchá a ani lístečky v koruně stromu neprozradí tajemství, která za ta léta ukrývá.

Pojďme se podívat, co se děje v Černém lese dnes.

Veverka

Na konci malé vesničky s několika dřevěnými chaloupkami vyrostl hluboký les. Velká spousta zvířátek si v něm našla své domovy a bydlet v hustém tmavém lese se nikdy nebála.

Na jednom mohutném stromě, úplně nahoře v dutině, si našla svůj domeček veverka. Byl to starý košatý dub. Stál tam uprostřed lesa už mnoho let a zvířátka se pod ním čas od času scházela, aby si sdělila novinky z lesa či přicházela na rady. Veverka se přistěhovala teprve nedávno a všichni obyvatelé lesa si ji hned oblíbili. A protože neměla jméno, začali jí říkat Duběnka.

Podzim končil a do lesa pomaloučku vstupovala zima. Všechna zvířátka měla najednou moc práce s chystáním posledních zásob na dlouhé zimní dny. Jen Duběnka nechystala nic. Už několik dní byla pod mohutným dubem úplně sama a divila se, proč ke košatému dubu nepřichází žádný z obyvatel lesa. A tak se vždy smutná vracela zpět do svého domečku a dívala se okýnkem ven, zda přece jen někoho nezahledne, aby si s ním popovídala a ukrátila dlouhou chvíli.

„Sojko, sojko, pověz mi, kde jsou všechna zvířátka?“ zeptala se ustrašená veverka, když zahlédla mezi větvemi starého dubu sojku Báru. „Pročpak už nikdo nechodí na známé místo pod dubem?“

„Přijdou, Duběnko, ale až si udělají zásoby na zimu,“ odpověděla sojka.

„Aha,“ divila se veverka.

„A ty máš už všechno připravené?“ vyzvídala Bára.

„Já?“ divila se Duběnka ještě více. „A proč? Vždyť je tady všude plno potravy.“

„Pět ran do čepice, to bys tedy vymňoukla,“ zhrozila se sojka a dodala, „vždyť co nevidět napadne sníh a všechno kolem přikryje. Zrovinka před chvílí jsem viděla padat první vločku. Vždyť ty holka nedožiješ do jara a někde tady hlady a vysílením umrzneš.“

Duběnka se tak polekala, že poskočila na větvíče, až z ní málem spadla. Byla to její první zima a o zásobách nevěděla nic.

„Sojko, sojko, prosím, porad', co mám tedy dělat?“ žadonila ustrašená veverka.

„No, musíš posbírat, co je kde k snědku a uschovat ve své spižírně,“ poradila Duběnce Bára.

„Tobě se řekne posbírat, ale jak tak koukám, vidím, že tak moc tu toho zase není,“ protestovala veverka.

„Proto se všechna zvířátka chystají na zimu dlouhou dobu a někdy přitom musí projít celý les,“ odpověděla sojka.

„Hm,“ zamyslela se mladá veverička a začala pofňukávat, „tak to tu asi opravdu umrznu.“

„Nefňukej,“ chlácholila ji sojka, „něco vymyslíme.“

Sojka Bára si přisedla na větvíčku vedle Duběnky a přemýšlela, jak by veverušce pomohla.

„Víš ty co?“ špitla najednou Bára. „Jdi stále podél potoka, až přijdeš k pěti břízkám a za nimi uvidíš vysokánskou borovici. Ještě včera jsem tam viděla šišky. Nasbírej si je a nanos do svého domečku. Jadérka v nich ukrytá by ti měla vystačit až do jara.“

Duběnka už nečekala na nic. Poděkovala sojce a vydala se hned na cestu.

A opravdu. Pod borovicí bylo tolik šišek, že nevěděla, kterou vzít dřív.

„Nejlépe by bylo, odnést si je všechny,“ mumlala si Duběnka, „zaskoším do domečku pro pořádný pytel.“

Ale ouha, co to? Běhala a skákala kolem borovice a ne a ne si vzpomenout, odkud k borovici přišla. Uvědomila si, že jistojistě zabloudila.

„Já ubohá, co si tu počnu?“ rozplakala se Duběnka a usedla si na malý pařízek, protože ji z toho běhání rozbolely nožky. Ale měla štěstí a nezůstala na neznámém místě dlouho sama.

Zrovinka v tu dobu letěl nad lesem dráček Jeník a sotva zaslechl Duběncin pláč, přiletěl k ní.

„Ahoj, Duběnko,“ pozdravil udýchaně Jeník. „Copak se ti zlého přihodilo?“ staral se dráček a chytal si svůj ocásek, aby se mu nezamotal do maliní.

Veveruška si utřela slzičky, od kterých už měla mokrý celý čumáček, poposedla na pařízku a s maličkým úsměvem Jeníka přivítala.

„Tak povídej, ty malá čiperko,“ vyzvídal dráček, „copak zlého tě tu v lese potkalo?“

Duběnka Jeníkovi pověděla, jak se zapomněla připravit na zimu, co jí poradila sojka a jak teď nemůže najít cestičku domů.

„No, nic tak hrozného se zatím nestalo, všechno se dá ještě zachránit a cestičku domů taky najdeme,“ utěšoval dráček veverku.

„Opravdu?“ zapochybovala Duběnka, usmála se trošku víc a upřela na dráčka svoje velikánské oči.

„Tvůj starý dub tuze dobře znám,“ řekl dráček, „vzlétnu nad les a podívám se, kterým je směrem.“ A než se ztratil Duběnce z dohledu, ještě jí přikázal: „Přiletím hned. A ty se ze svého místečka na pařízku ani nehni, ať tě nemusím hledat, až se vrátím.“

Když slétl opět dolů, poradil Duběnce, kudy se dostane domů.

„Děkuji, dráčku!“ řekla veverka. „Děkuji móóóc,“ volala na dráčka ještě odkudsi z povzdálí a zamávala mu svým huňatým ocáskem z koruny stromu.

Dráček byl rád, že nebohé Duběnce pomohl, upravil si svůj pocuchaný ocásek, očistil jednu ušmudlanou mašličku a odletěl zpět do vesnice. Než se stačil dvakrát otočit nad rybníkem, byla Duběnka zpátky pod vysokou borovicí. Přinesla si ten největší pytel, co doma našla, nabrala šišek, jen co se do něj vlezlo a pospíchala domů. Sotva si šišky uložila do komůrky, začalo hustě sněžit. A sněžilo tak dlouho, dokud sněhová víla nepřikryla celý les bílou peřinkou. Sněhu bylo plno a vydržel až do jara. A Duběnka měla tolik semínek, že dlouhou zimu ve zdraví přečkala.

Doubek

Jednou z jara, kdy se začaly stromy v Černém lese zelenat, rozhodla se veverka Duběnka pro jarní úklid ve svém domečku.

Když byla s prací hotova, vyklonila se z okénka, aby se nadýchala toto svěžího jarního vzduchu a podívala se, co je v lese po dlouhé zimě nového.

„Jé,“ zvolala, „co to tam roste mezi ostružiním?“

Oblékla si jarní kabátek a chystala se vyběhnout ven. Ale co to? Na rukávu byla díra a na druhém ještě větší.

„Takhle přece nemůžu jít ven, co by si o mne zvířátka pomyslela,“ řekla a povzdechla si.

Zašla si pro šitíčko, ve kterém si ještě před malou chvílí krásně uklidila, navlékla do jehly zelenou nit a díry na obou rukávech zašila. Potom si kabátek znovu oblékla, zkontrolovala, zda je už vše v pořádku a běžela se podívat ven.

Mezi ostružiním uviděla tenoučký proutek.

„Ty jsi jistě mladý doubek,“ vyzvídala Duběnka, „a kde ses tu vzal?“

Doubek pozdravil a odpověděl: „Jsem doubek z žaludu, který se sem pod houštinu zakutálel od vysokého dubu, a zvířátka mne tu nenašla.“

„Tak to je paráda, ale proč jsi tak smutný?“

„Dusí mne husté a pichlavé ostružiní,“ stěžoval si doubek, „omotává se kolem mne a snad mne udusí. Nemohu pořádně ani růst.“

„Ukaž,“ řekla s údivem Duběnka a pokoušela se přijít blíž, aby mladému doubku pomohla. Ale nešlo to, ostružiní bylo příliš husté a mělo snad na tisíc pichlavých trnů a o jeden se Duběnka píchla.

„Au!“ zafňukala.

„Bolí tě to?“ staral se doubek.

„Bolí, ale brzy to přejde. Raději mi porad', doubku, jak bych ti mohla pomoci. To ostružiní tě opravdu co nevidět zahubí. Víš, náš dub je už hodně starý a ty bys mohl být za pár let králem lesa.“

„To bych moc rád,“ řekl na to doubek.

„Víš co?“ řekla veverka a pofoukala si svou bolístku: „Zaskočím k naší moudré sově Bertě, ta jistě poradí. Počkej okamžiček, hned se vrátím.“

Duběnka věděla, kde moudrou sovu hledat, už několikrát ji byla žádat o pomoc.

„Paní sovo, paní sovo!“ volala, sotva přiběhla na místo, kde Berta bydlela.

„Hú, hú, kdopak mne to budí ze spánku,“ řekla rozmrzele sova, která měla zrovinka půlnoc.

„Paní sovo, paní sovo,“ nenechala se odbýt Duběnka, „potřebuji vaši radu.“

„Copak se stalo tak hrozného, moje milá, že to nemohlo počkat do večera?“ zeptala se moudrá sova Berta, zívla a vysoukala se ze svého domečku ven, aby se dozvěděla, kdo ji to budí a proč.

„Á, to jsi ty, Duběnko, copak se stalo, má milá?“

Veverka sově všechno pěkně popořádku pověděla a čekala nedočkavě na odpověď.

Sova se dlouze zamyslela, pak několikrát zakroutila svou opeřenou hlavou a řekla: „Hú, hú, tak tady bude asi každá rada drahá. Žiji už v Černém lese řadu let, ale co já si pamatuji, ostružiní tu vždycky rostlo tak, jak se mu chtělo. Hm, nikomu to nikdy nevadilo, protože je v celém lese místa dost. No, ale s tím doubkem máš svatou pravdu, Duběnko. Za nějaký čas bude les potřebovat mladý statný strom, aby se zvířátka měla vždy kde scházet.“

„No právě,“ posmutněla Duběnka.

„No právě, hú, no právě,“ hučela sova, „ale v ostružiní doubek nevyroste a brzy zahyne.“

„A co myška, ta by nepomohla?“

„Myška?“ divila se Berta: „Ta má sice zoubky jako jehličky, ale s tak silným a pichlavým ostružiním by si sotva poradila.“

„Už vím,“ zajásala veverka, „pomůže nám zajíček.“

„Cože, zajíc? Ten také ne.“ Odpověděla sova a snažila se svůj nesouhlas veverce vysvětlit: „On má sice zoubky k ohlodávání větviček jako stvořené, ale ostny by mu tuze poranily jeho kožíšek.“

„Hm,“ přikývla jen veverka a už raději nic neříkala.

„Asi budeme muset svolat všechna zvířátka pod starý dub na radu,“ rozhodla nakonec sova. A jak rozhodla, tak udělali.

Sojka Bára, která celou debatu se zájmem sledovala, svolala všechna zvířátka na podvečerní poradu a kdo jen trochu mohl, přišel.

Osud malého doubka je zajímal, proto se pod starým dubem sešli v hojném počtu.

Radili se a radili, ale nikdo nepřišel na to, jak mladému stromečku pomoci.

Když se sluníčko klonilo k obzoru a stromy už vrhaly první stíny, zvířátka usoudila, že už je nejvyšší čas, rozejít se do svých domovů.

„Počkejte, počkejte, prosím, nikam ještě nechoďte!“ slyšeli všichni volání lišky Adélky, která se mezi stíny stromů vynořila jako zjevení. Všichni zůstali na svých místech a čekali, zda liška nepřichází s nějakou dobrou radou.

„Počkejte,“ volala udýchaně a už zcela zbytečně Adélka, protože zvířátka seděla jak přikovaná k zemi. Ještě chvíličku, a už byla mezi nimi. Hodná a bezelstná lištička Adélka, bez které by si život v lese nikdo nedovedl ani představit. Tvářičky měla ustarané a v očích smutek. A co to? Kulhala na zadní tlapku, sotva se vlekla.

„Dobrý večer vám všem, drahá zvířátka,“ pozdravila všechny přítomné.

„Promiňte mi to zdržení. Věděla jsem o poradě, ale jak vidíte, nemohla jsem přijít dřív, tuze mne bolí tlapka a jde se mi ztěžka.“

„Co se ti přihodilo?“ zeptala se sova.

„Ále, byla jsem se podívat ve staré rokli, zda bych tam nenašla větší domeček pro sebe a ještě nenarozená liščata. A tam, mezi dvěma kameny, mi uvízla zadní tlapka. Celou noc jsem volala o pomoc a snažila se tlapku vyprostit z pasti, ale marně. Nakonec mne uslyšel starý jezevec, který tam přebývá a pomohl mi. Od něj jsem se dozvěděla, že úplně na dně rokliny se zabydlela divoká prasata. Jezevec s nimi prozatím vychází vcelku dobře,

ale nedoporučoval by mi v těch místech vychovávat liščata. A jak je jistě všem známo, tak prasata si přece poradí se vším. Když jsem slyšela v poledne sojku, jak nás všechny svolává, vypravila jsem se za vámi, abych vám o nových obyvatelích rokle řekla,“ vysoukala ze sebe liška Adélka.

Zvířátka se jednohlasně shodla na tom, že prasata budou při záchraně mladého dubu jejich jedinou spásou. Zbývalo ještě určit, kdo půjde divoká prasata požádat o pomoc. Dívali se jeden na druhého a nikomu se k neznámým a možná i nebezpečným zvířatům nechtělo.

Zachránila to opět liška: „Víte co? Nejlépe by bylo, kdyby s nimi promluvil starý jezevec z rokle a ty bys ho o to mohla požádat, sojko.“

„Ano, ano,“ volali všichni. Sojka Bára souhlasila a ráda, protože se stejně chystala k jezevci zaletět a zvěstovat mu noviny z lesa, jak to často dělávala a jezevec ji za to měl rád.

Nakonec promluvila sova: „Pozorně poslouchejte! Celou akci necháme na zítřejší odpoledne a nařizuji všem, aby se v tu dobu netoulal nikdo v blízkosti dubu. Večer se tu sejdeme. A teď už dobrou noc a všichni spát.“

Nato se zvířátka rozloučila a poslušně se rozešla do svých domovů. Jen sova, ježek a některá noční stvoření se vypravili na noční pochůzku lesem.

Druhý den se starý jezevec dozvěděl o trápení, které potkalo mladý doubek, a bez meškání se vypravil za prasaty. Nemusel je dlouho přemlouvat. Prasata souhlasila a přiběhla doubku na pomoc. Pustila se do ostružiní s takovou vervou, že bylo během kratičké doby pryč i s kořeny a pak se podle úmluvy vrátila zpátky do rokle.

Když se nedočkavá zvířátka k večeru sešla pod dubem, měla velikánskou radost. A od té doby doubek roste a roste a všichni o něj pečují s takovou pílí a láskou, jen aby z něj za nějaký čas vyrostl hezký a zdravý dub.

Zajíc Zoubek

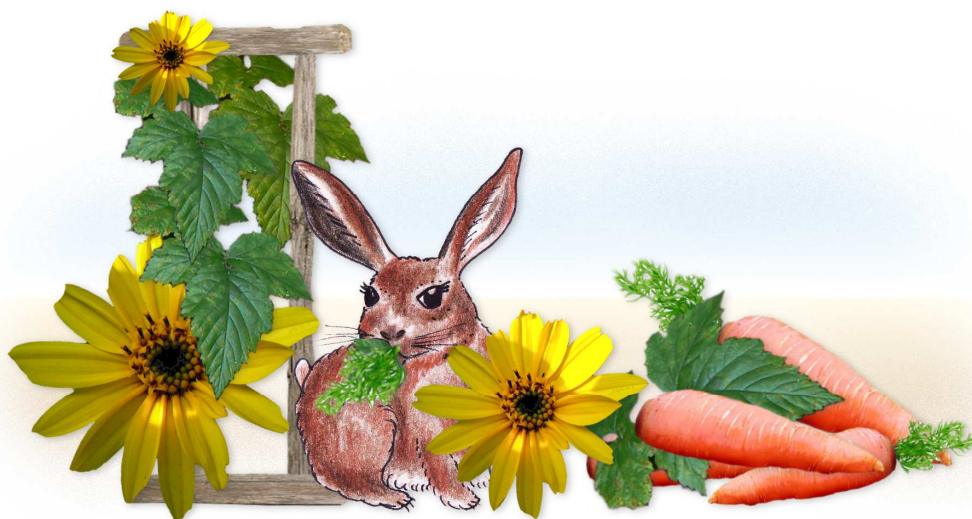
Zajíček Zoubek byl podivín. S nikým se nekamarádil a k velkému dubu chodíval jen zřídka. Maminka mu odešla, když byl ještě docela maličký a už se nikdy nevrátila. A tak mu nezbyvalo, než se toulat po lese a hledat si potravu sám, aby nezahynul hlady. Vyrůstal jako kůl v plotě a brzy si na samotu zvykl.

V žádném domečku se mu nelíbilo a nikdy v něm dlouho nevydržel. A když ho zvířátka hledala, nikdy nevěděla, kde zrovinka bydlí.

Nakonec si našel domeček úplně na konci Černého lesa, odkud bylo vidět až na lidské obydlí. Konečně byl spokojený a na poli, které dělilo Černý les od vsi, bylo vždy něco dobrého k snědku.

Jedno podzimní odpoledne, kdy na poli dozrávalo šťavnaté zelí, hopsal a hledal nějakou pořádnou hlávku, až přihopsal k nejbližšímu domečku ve vsi. Často se díval tím směrem s otázkou na jazýčku, co to tam vlastně může být. A najednou se ocitl přímo na neznámém místě.

Zoubek se nejprve tuze ulekl, ale pak ho přemohla zvědavost, opatrně přihopsal až k dřevěnému plotu a za ním uviděl zahrádku.

„Jé, tu je ale věcí,“ divil se Zoubek, „a tam je mrkvička.“

Tak to bylo na našeho zajíčka už trochu moc. Mrkvičku neměl tak dlouho, že si ani nepamatoval, kdy to bylo naposledy. A jak ji měl rád. Dostal na ni takovou chuť, že se rozhodl protáhnout plotem a na jedné mrkvičce si pochutnat. Rozhlédl se vlevo, potom vpravo, hup, a už byl na zahrádce. Všude byl klid, jen vrabčáci se na dvorku o něco dohadovali. Zoubek si sedl na bobek doprostřed záhonku s mrkví a už si pochutnával.

„Mňam, mňam, to je ale dobrota,“ liboval si a jedl a jedl, až místo jedné mrkvičky spořádal hned tři.

„Uf,“ zafuněl a promluvil k dozrálé mrkvi, jako by mu měla rozumět, „mám už plné břicho a vy se na mne tak pěkně usmíváte, mrkvičky moje. Musím už domů, ale slibuji, že zítra přijdu zas.“ Nacpal si do kapsičky ještě jednu mrkvičku a už pelášil k Černému lesu.

Druhý den se vypravil opět do vesnice, a aby tam nemusel chodit každý den, rozhodl se, že si nějakou zásobu přinese domů. Oblékl si kalhoty, které měly dvě velikánské kapsy, přes rameno si přehodil zelenou brašničku a vyrazil na cestu.

Na poli se zelím se ani jednou nezastavil, před plotem u chaloupky se nerozhlédl a hup, byl rovnou na záhonku s mrkví.

Aby se posilnil na zpáteční cestu, snědl jednu mrkvičku hned a další začal skládat do brašničky. Byl tak zabrán do své práce, že přestal vnímat okolí. Vůbec nezpozoroval, že ho už delší dobu pozorují čísi oči. Byla to kočka, která odpočívala nedaleko na vyhráté zemi. Tiše zajíce pozorovala a až si začal plnit mrkvičkou brašnu, odplížila se potichoučku na druhou stranu domu, kde podřimoval pes. Kočka mu hned všechno vymňoukla a pak nastal mazec.

Rozzlobený pes se zastyděl, že špatně hlídá a vyrazil na vetřelce. Sotva ho Zoubek spatřil, nechal mrkev mrkví a hup, byl za plotem, hup a hup a už byl na poli. I na brašnu přitom zapomněl a nechal ji někde na záhonku.

Na poli mezi zelím si chtěl trošinku odpočinout. Myslel si, že už je nebezpečí zažehnáno, ale nebylo. Pes za ním přes plot nemohl a zuřivě hledal díru, kterou by se dostal ven. To ho zdrželo, ale už byl tu.

„Vrrr, haf, haf!“ ozvalo se těsně za zajíčkem.

„Jejda,“ polekal se Zoubek ještě více než prve, „pomóóó!“ zakřičel.

Nikdo ho neslyšel, a stejně, kdo by mu v takové patálii pomohl? Zoubek vyrazil z místa, jako by měl broky v kožíšku a běžel, seč mu síly stačily.

„Ještě kousíček a budu v lese,“ ztěžka oddychoval a mumlal si pod svými dlouhými vousky, „tam se už psovi lehce ztratím. Jenom tam včas doběhnout.“

Ve svém Černém lese byl přece doma a znal tam každičkou skrýš. Proběhl hustým maliním, které tu lemovalo kus lesa, a schoval se ve vysoké trávě v blízkosti potoka. Pes si maliním proběhnout netroufal. Pobíhal nějakou dobu sem a tam, až to nakonec vzdal a vrátil se s nepořízenou domů.

Zoubek si teprve nyní oddechl. Když vylezl z hustého travnatého porostu, zjistil, že má po celém těle malé krvavé ranky. A už ucítil palčivou bolest.

„Au, au, toto bolí,“ nařikal a místo domů namířil k myšce kořenářce, aby mu od bolesti pomohla.

Byla to tuze hodná myška, která se vyznala v léčivé moci bylinek a dovedla vyléčit kdejakou bolístku.

„Ahoj, myško kořenářko, prosím tě, pomoz mi, moc mne to bolí,“ žadonil zajíček a ukazoval myšce svá zranění.

„Zoubku, Zoubku, co jsi zase prováděl?“ starala se myška a jen naoko se hněvala, protože věděla, jak moc takové rány bolí, štípou a pálí.

A tak jí Zoubek vyprávěl, jak se dostal až k domečku se zahrádkou, jak se mu zachtělo cizí mrkvičky a jak ho za to prohnal zlý pes.

Myška kořenářka mu mezitím ošetřovala všechny ranky a sotva zajíček dovyprávěl, řekla: „Hotovo, pár dnů to bude ještě bolet, ale teď už můžeš domů a tady máš bylinkové mazání, tím si rány potírej. Za týden se za tebou zaskoším podívat.“

„Jsi moc hodná, myško. Děkuji mnohokrát, jen nevím, jak ti to oplatím,“ děkoval Zoubek, kterého bolelo celé tělíčko.

„Nic mi neoplácej,“ řekla mu na to myška a dodala, „jen mi slib, že už nebudeš chodit do vsi.“

Zajíček to myšce slíbil, rozloučil se a odešel domů.

Ještě celý týden pofňukoval bolestí, ale rány se po léčivé mastičce pěkně hojily. A když za ním přišla myška na kontrolu, byl už Zoubek zcela zdrav. Od té doby se už zajíček Zoubek do vesnice neodvážil.

Datel

V malé dutině starého dubu, se zabydlel datel. Žil zde již mnoho let a nikdo si nepamatoval, kdy a odkud vlastně přiletěl.

Obyvatelé Černého lesa si datla velmi vážili. Byl to vážený doktor celého lesa. Tuto práci dělal rád, a že to panečku ale uměl. Nikdo o jeho dovednostech nepochyboval a datel byl na sebe náležitě pyšný. Uzdravil každický stromek, mladou jedličku, vzrostlý smrček i starému dubu několikrát pomohl v nesnázích.

A tak pracoval a léčil a práce bylo v lese stále dost.

Jednou přiletěl do Černého lesa mladičkový datel Kim. Usedl si na staříčkový dub a rozhlížel se kolem.

„Tady je krásně,“ zajásal Kim, „asi se tu usadím.“

„Ahoj,“ uslyšel nad sebou v koruně stromu zvonivý hlásek.

„Ahoj,“ odpověděl Kim, „kdo jsi a kde se schováváš, nevidím tě.“

„Já jsem veverka Duběnka,“ řekla malá čiperka a hup, hup, hup, a už seděla na větvičce vedle Kima.

„Polekala jsi mne,“ usmál se Kim na veverušku a přisedl si k ní blíže.

„A ty jsi jistě datel,“ mudrovala veverka, „ale tebe neznám, nikdy jsem tě v našem lese neviděla.“

„Já jsem Kim a přiletěl jsem před chvílí z dalekých krajin.“

„Aha, a kam máš namířeno?“

„No, asi už nikam,“ řekl datel, „moc se mi v tomto lese líbí. Počkej tady chvíličku, zaletím se podívat, zda mne les bude potřebovat a hned se vrátím.“

Než se stačila veverka vzpamatovat, byl pryč. A už ho slyšela z protější jedle. Ťuky, ťuk, ťuky, ťuk. Potom ťukání ustalo a za malou chvíli se ozvalo o kousek dál. Pak ještě dál... Nakonec ho nebylo skoro slyšet, ale Duběnka byla trpělivá. Usadila se pohodlně na vedlejší větev, odkud měla lepší výhled do lesa a čekala.

Kim přiletěl brzy a už z dálky volal: „Zůstanu tady, zůstanu, les potřebuje doktora.“

„Jejda,“ ulekla se veverička, „to asi nepůjde.“

„Jak to?“ divil se Kim: „Vždyť tu máte tolik nemocných stromů.“

„Víš,“ řekla opatrně Duběnka, „my už totiž v lese jednoho doktora máme a bydlí zrovinka na tomto stromě. Táhle v dutině pod tou suchou větví,“ vysvětlila mu a ukázala ocáskem směrem k dutině, kde starý datel bydlel.

„A kde je datel teď?“ zeptal se Kim.

„Včera ráno sem přiletěla sojka a žadonila, aby se letěl podívat na vysokou borovici, která roste na kraji paseky za potokem ukrytým záplavou žlutých blatouchů. Prý se jí zdálo, že ten krásný urostlý strom nějak chřadne. No, a datel se nenechal dlouho přemlouvat, zařídil si potřebné věci a vyrazil na cestu. A od té chvíle jsem ho ještě neviděla.“ Vylíčila Duběnka, jak to vše bylo.

„Ta borovice musí být asi hodně nemocná, když se ještě nevrátil,“ staral se Kim.

„To máš asi pravdu,“ souhlasila veverka.

„Nemám tam zaletět?“ navrhl Kim: „Třeba bych mu mohl pomoci.“

„To bych ti neradila,“ odpověděla Duběnka, „náš pan doktor už není nejmladší, bývá často podrážděný a nemá rád, když se mu někdo plete do řemesla.“

„Tak jo,“ souhlasil smutně Kim, který chtěl datlovi ukázat, co všechno dovede a poprosit ho pak o svolení, zda by mohl v lese zůstat s ním.

„Jejda, vidíš, už se pomalu stmívá,“ řekla udiveně veverka, „víš co? Přespíš dnes u mne. Zítra se snad datel vrátí a ty si s ním pak promluvíš. A dnes večer si budeme povídat spolu. Ty mi řekneš, co je nového ve světě a já ti povím, jak to chodí u nás v lese. Jo?“

Kim souhlasil a za chvíli stáli před domečkem, vysoko v koruně stromu, kde veverka bydlela.

Druhý den, krátce po obědě, datel skutečně přiletěl. Usedl si na větev starého dubu a odpočíval. První jej zahlédla veveruška. Nemeškala a přiběhla hned k němu.

„Dobrý den, pane doktore,“ pozdravila mile, „už jste se nám vrátil?“

„Vrátil, vrátil,“ odpověděl udýchaně datel, „však už byl nejvyšší čas. A jen si trochu odpočinu, musím se vrhnout do další práce. Tady v okolí našeho dubu je několik stromků, které nutně potřebují doktora. Nejhuř na tom je ale smrček u liščí nory, tam se budu muset vypravit asi ze všeho nejdřív.“

„Někdo by chtěl s vámi mluvit,“ řekla opatrně Duběnka, aby datla nerozzlobila.

„Nemám na dlouhé řeči čas,“ zabručel datel a než se stačil zeptat, o co vlastně jde, seděl Kim vedle něj.

„Dobrý den, vážený pane doktore,“ pozdravil, jak nejlépe jen uměl, představil se a řekl starému datlovi, jak moc se mu v Černém lese líbí a že by zde rád zůstal a staral se s ním o zdraví lesa.

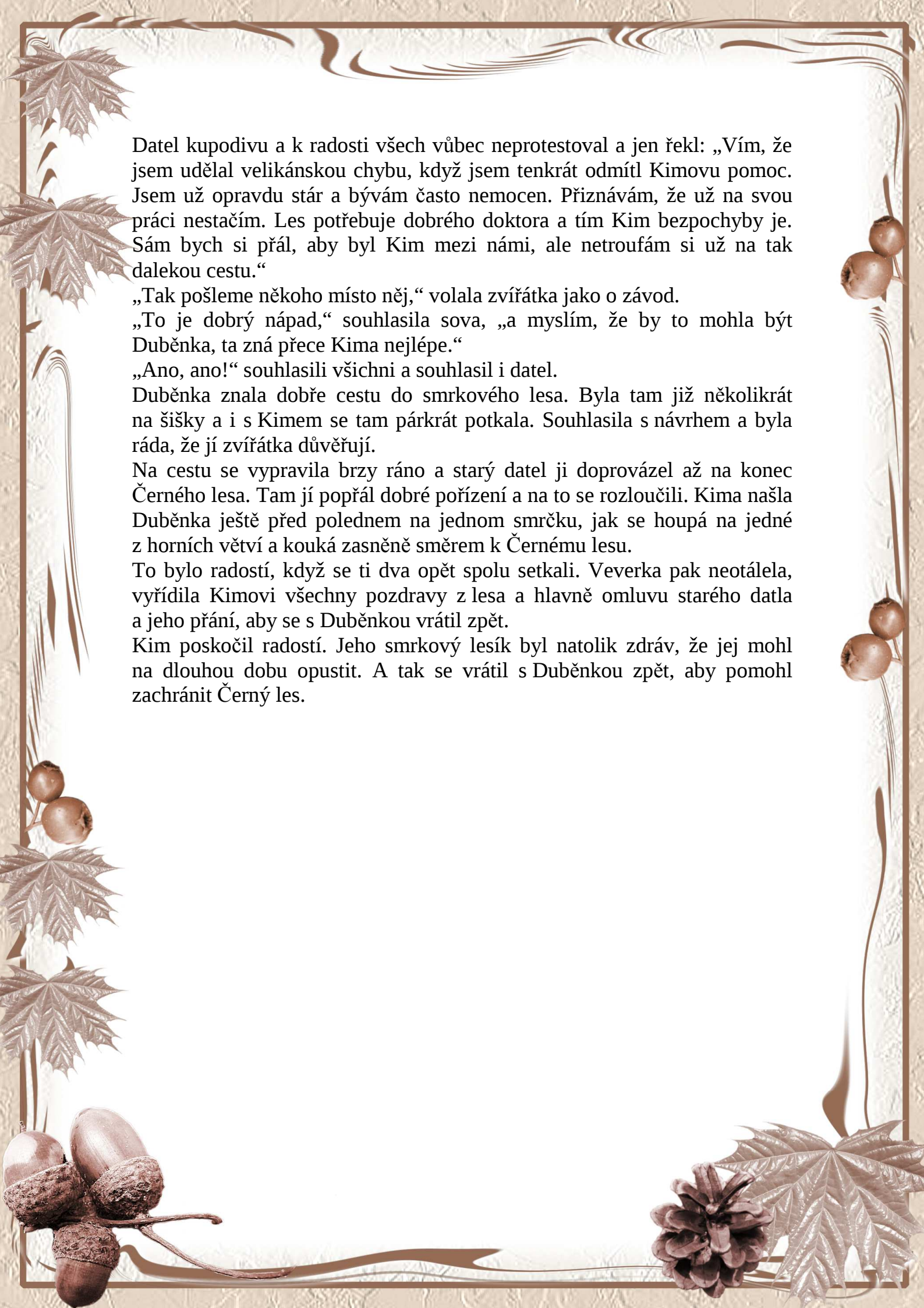
Starý datel se zamračil, až mu na čele naskočila vráska. Návrh mladého doktora se mu vůbec nezamlouval. Chvíli přemýšlel a pak dostal strach z toho, že kdyby Kim zůstal, ztratil by u zvířátek v lese veškerou vážnost. A ať přemýšlel, jak přemýšlel, nic dobrého z toho pro něj nekoukalo. Až nakonec, bez dlouhého vysvětlování, Kima z lesa vyhnal.

Čas ubíhal. Kim se usadil v malém smrkovém lesíku za jezevčí skálou, kde se z něj stal dobrý a všemi vyhledávaný doktor. Starému datlovi v Černém lese zatím ubývaly síly, na svou práci už nestačil a les začal chřadnout. Zvířátka byla posmutnělá a měla strach, co s nimi a s lesem bude.

„Takhle to už dál nejde,“ řekla jednoho dne sova, „s tím se musí něco udělat.“

Nařídila sojce, aby obletěla celý les a pozvala všechna zvířátka k dubu na mimořádnou poradu.

Když se pod mohutným stromem všichni shromáždili, zavolali starého datla. Sova se ujala slova a pověděla, jak vážná situace nastává v lese. Nakonec datla požádala, aby zaletěl do smrkového lesa, vyhledal Kima, omluvil se mu a přivedl jej zpět.

Datel kupodivu a k radosti všech vůbec neprotestoval a jen řekl: „Vím, že jsem udělal velikánskou chybu, když jsem tenkrát odmítl Kimovu pomoc. Jsem už opravdu stár a bývám často nemocen. Přiznávám, že už na svou práci nestačím. Les potřebuje dobrého doktora a tím Kim bezpochyby je. Sám bych si přál, aby byl Kim mezi námi, ale netroufám si už na tak dalekou cestu.“

„Tak pošleme někoho místo něj,“ volala zvířátka jako o závod.

„To je dobrý nápad,“ souhlasila sova, „a myslím, že by to mohla být Duběnka, ta zná přece Kima nejlépe.“

„Ano, ano!“ souhlasili všichni a souhlasil i datel.

Duběnka znala dobře cestu do smrkového lesa. Byla tam již několikrát na šišky a i s Kimem se tam párkrát potkala. Souhlasila s návrhem a byla ráda, že jí zvířátka důvěřují.

Na cestu se vypravila brzy ráno a starý datel ji doprovázel až na konec Černého lesa. Tam jí popřál dobré pořízení a na to se rozloučili. Kima našla Duběnka ještě před polednem na jednom smrčku, jak se houpá na jedné z horních větví a kouká zasněně směrem k Černému lesu.

To bylo radostí, když se ti dva opět spolu setkali. Veverka pak neotálela, vyřídila Kimovi všechny pozdravy z lesa a hlavně omluvu starého datla a jeho přání, aby se s Duběnkou vrátil zpět.

Kim poskočil radostí. Jeho smrkový lesík byl natolik zdravý, že jej mohl na dlouhou dobu opustit. A tak se vrátil s Duběnkou zpět, aby pomohl zachránit Černý les.

První žaludy

Mladý doubek zase o kousínek povyrostl. Krásný zdravý stromek ale bude ještě dlouho čekat, až z něj vyrostе statný dub.

Jednou z jara byl doubek celý nesvůj. Na jeho větvích vyrostly podivné zelené střapečky a doubek si myslel, že onemocněl. Tiše stál a bál se někoho zeptat, co by to mohlo být. Jen střapečky se měly k světu a spokojeně se pohupovaly na jeho drobných větévkách. A když lesem prolétl vítr Barnabášek, rozesmály se a rozhoupaly ještě víc.

„Duběnko, Duběnko,“ volal doubek jednoho dne na veverku, která zrovinka něco kuchtila ve svém domečku v koruně starého dubu, kousíček od něj.

„Ahoj, doubečku,“ ozvala se Duběnka, která vykroukla z okýnka, když zaslechla doubkovo volání. „Copak se stalo?“

„Já, Já...“ koktal doubek a ztrácel odvahu zeptat se Duběnky na to, co ho tíží na srdíčku.

„Tak co tě trápí?“ zeptala se veverka s obavou v hlase. „Mám přijít dolů za tebou?“

„Ano,“ tiše odpověděl doubek a přemýšlel, jak to vlastně Duběnce řekne.

„Za chvíli budu u tebe,“ zvolala ještě Duběnka a zavřela okénko.

Veverka si připravovala na svých malých kamínkách v červeném rendlíčku kaštanovou kaši a než se vypravila za doubkem, odstavila rendlíček z plotýnky, aby se jí kaše nepřipálila. Potom si nasadila přes ouška pletenou čepičku, protože jarní dny byly stále ještě dosti chladné, uzamkla si svůj domeček, a už běžela za doubkem.

„Ahoj, Duběnko, jsi hodná, že jsi přišla za starým kamarádem,“ vítal veverku doubek a byl stále ještě celý nespavý.

„Ále, to nic,“ ujistila ho veverka a zeptala se, „tak, co tě trápí? Povíš mi to už konečně?“

Doubek se zastyděl, že se není schopen veverušce ihned svěřit, ale nakonec si dodal odvahu a potichoučku se zeptal: „Všimla sis, Duběnko, co mám na větvičkách?“

„Na větvičkách, říkáš?“ divila se veverka a koukala a koukala..., div si oči nevykoukala. „Hm,“ řekla po chvíli, „nic zvláštního tam nevidím.“

„Ty nic nevidíš?“ divil se doubek.

„Ne, nic.“

„A díváš se pořádně?“

„A co by to jako mělo být?“ znejistěla veverka.

„Neděláš si ze mne srandu?“ mračil se doubek v domněnku, že mu veverka nechce nic říct.

„Nedělám, ale větvičky jsou zcela v pořádku. Nic divného na nich nevidím,“ bránila se veverka a poskakovala stále dokola a snažila se na něco přijít.

Doubek už nevěděl, kudy kam, a když viděl, že by veverka ráda této podivné hry zanechala, bál se, že opravdu odejde a on se zase nic nedozví.

Přímo se jí proto zeptal: „A co ty střapečky na větvích?“

„A co je s nimi?“ zeptala se už trochu podrážděně veverka.

„Ty je nevidíš?“

„Vidím. No a co?“ řekla Duběnka ještě rázněji. Začínala mít pocit, že si tu s ní doubek krátí dlouhou chvíli a vymýšlí si jakési hlouposti.

„Nezlob se, Duběnko, ale zdá se mi, že jsem asi nemocný,“ snažil se doubek o Duběčinu pozornost.

„Ty a nemocný? Co se mi to tu snažíš namluvit? Vždyť jsi zdravý, jako řípa, dokonce máš už letos první jehnědy. A jak ti sluší.“

„Co že mám?“ ulekl se doubek, že to bude asi ta obávaná nemoc a že ho ty jehnědy brzy udusí.

„Ty jsi ale ťulpas,“ rozesmála se veverka, která teprve teď pochopila, čeho se mladý doubek bojí. Posadila se na placatý kamínek, který tu vyčníval z trávy, a začala vysvětlovat: „Ty dlouhé zelené ocásky, které vyrostly na tvých větvích, jsou jehnědy nebo chceš-li, květy. A ty budou nabírat sílu a pomalu uzrávat. Na podzim z nich budou krásné plody, žaludy. A co je žalud, to už přece víš.“

„Vím,“ zvolal radostně doubek, a aby Dubětku přesvědčil, že všechno pochopil, dodal, „a ty žaludy budou sloužit jako potrava pro zvířátka, třeba pro veverky, že?“ vítězoslavně se usmál doubek.

„No jasně,“ oddechla si veverka, že se vše konečně vysvětlilo. Aby však doubek trochu poškádlila, ještě řekla: „A z některých žaludů vyrostou stromečky a jestli budou jako ty, tak se mám na co těšit, to budu mít práce.“

Veverka se na stromeček usmála a než stačila zmizet v koruně stromu, zavolala: „Tak já pádím, ty malý trumbero, a když tě bude zase něco trápit, zavčas na mne zavolej!“ Pošimrala jehnědy svým ocáskem a byla pryč. Doubek se styděl a moc se styděl. Ale byl i rád, že není nemocný a hlavně, že bude mít konečně svoje první žaludy.

Čas běžel, květy dozrávaly a pomaloučku se měnily v žaludy. Doubek se o ně vzorně staral. Bylo jich devět, jeden pěknější než druhý a mladý stromek na ně byl náležitě pyšný. Každý večer a každíčké ráno je znovu a znovu přepočítával se strachem, jestli některý nechybí.

Blížil se čas podzimu, a jak už to příroda zařídila, žaludy musely do světa. Pustily se větviček, na kterých visely, šup, a už byly na zemi. Jen jeden žalud, ten nejmenší, zůstával stále na větvičce. A ne a ne se pustit. Tuze se bál, že se mu po pádu na zem něco zlého stane. Tak tam fňukal a fňukal a doubek si s ním už nevěděl rady.

Nezbývalo, než zase zavolat veverku Duběнку na pomoc.

„Duběnkóóó, Duběnkóóó, prosím, potřebuji poradit!“ zavolal tentokrát doubek bez ostychu.

Duběнка u něj byla natotata, vždyť to měla jen malinký kousek a hned se starala, co má doubek za trápení.

Doubek veverušce vše vysvětlil a ukázal přitom na malý ustrašený žalud na spodní větvičce, který na Duběнку nedůvěřivě pokukoval a snažil se schovat za dubový lístek, zbarvený podzimem.

Veverka usedla do uvadlé trávy a přemýšlela, jak by mohla pomoci.

„Tak co?“ zeptal se nedočkavě doubek.

„Neruš, přemýšlím,“ odbyla ho veverka.

Doubek neměl na vybranou a tak tiše stál a čekal, jestli veverka na něco nepřijde.

„Už to mám,“ zajásala najednou Duběnka.

„Tak povídej,“ žadonil doubek.

„Někdy v létě mi vyprávěla sojka Bára, že ve vedleším lese nemají žádný dub, nemají se kde scházet, nemají se kde radit a tak jsou z toho moc smutní,“ řekla veverka.

„Jo?“ divil se doubek.

„Jo.“

„No a co my s tím,“ staral se doubek.

„To ti chci právě teď navrhnout. Utrhnu opatrně malý žalud a zanesu jej do lesa, kde by chtěli svůj dub. Zvířátka, co tam žijí, si žalud zasadí, z něj pak vyrostе malý proutek a za pár let statný dub.“ Špitla Duběnka a ještě se zeptala: „Souhlasíš?“

„Souhlasím, to se ví a jak rád,“ jásal doubek a poskakoval přitom radostí, až na svých větvích rozhoupal povadlé lístečky, které se na nich už jen taktak držely. Však jich také hned několik spadlo.

„Co to provádíš!“ pokárala Duběnka stromek a dodala: „Podívej, jak jsi ten malý žalud vylekal.“

Potom přišla blíž, sundala opatrně malý žalud z větvičky a přitom jej utěšovala: „Neboj, maličký, nic se ti nestane. Tam, kam tě zanesu, se budeš mít dobře.“

Pošimrala něžně vystrašený žalud pod bradou, upravila mu čepičku a uložila ho do krabičky vystlané suchou trávou. Doubek se s ním s přáním zdravého růstu rozloučil a poté už veveruška Duběnka pospíchala do sousedního lesa.

Křtiny

V Černém lese, kousek od potoka, vyčnívá ze země velikánský kámen, ukrytý za ta dlouhá léta v hustém křoví.

Pod kamenem si jednoho dne udělala domeček liška Adélka. Žila tam spokojeně, ale osamoceně a moc si přála něco na svém životě změnit.

Jednou zrána, když sojka Bára kroužila nad lesem a snažila se tak vysлідit nějaké novinky obyvatel lesa, zaslechla nad kamenem, pod nímž bydlela liška, podivné zvuky, vycházející z liščiny nory. Sójka slétla na zem, aby zjistila, co se to tam vlastně děje.

„Adélko,“ volala na lišku Bára, „kmotříčko liško, jsi doma?“

Liška vystrčila ze své nory zvědavý čumáček, pozdravila sojku a zeptala se: „Co potřebuješ, Báro?“

„Nic,“ odpověděla sojka, „letím nad potokem a slyším odněkud vycházet divné zvuky. Přiletím blíže a zdá se mi, že se něco děje ve tvé noře. Tak se jdu podívat, jestli se ti něco nestalo a zda nepotřebuješ pomoc.“

„Divné zvuky, říkáš?“ podivila se liška. Zamyslela se nad tím, co mohla Bára slyšet, a pak se rozesmála.

„Já už vím, co tě sem přivedlo,“ začala vysvětlovat liška Adélka. „Narodila se mi liščátka. Pojd' se na ně podívat.“

Bára vešla dovnitř a zůstala ohromeně stát.

„Jejda, ta jsou krásná a jak jsou maličká,“ obdivovala liščí drobečky sojka. Liščata, která před malou chvílí usnula, vzbudil neznámý hlas a spustila povyk.

„Tak to jsou ty zvuky, co mne sem přivedly.“ Řekla sojka a zeptala se: „A pročpak tak vyvádějí?“

„Mají pořád hlad a jen by jedla a jedla,“ vysvětlovala liška, „podívej se na ta jejich bříška.“

„No, baculky to jsou, ale moc jim to sluší,“ pokyvovala uznale sojka a dodala, „hlavně že jsou zdravá a chutná jim.“

„Chutná, až moc,“ souhlasila liška, „ale teď je musím zase nakrmit, abych je utišila.“

„Tak to já vás nebudu rušit,“ zašeptala Bára, rozloučila se a odletěla.

Zamířila přímo k sově, aby jí tu novinu zvěstovala.

„Bertóóó, Bertičko, nesu novinu, to musíš slyšet,“ volala už zdaleka. Sovička Berta podřimovala ve své postýlce, a když uslyšela volání sojky, otevřela okýnko a vykoukla ven. Čekala, až se sojka objeví a jakou zprávu jí přinese.

„Berto, víš co se stalo? Liška Adélka má tři krásná liščátka,“ řekla udýchaná sojka.

„To je ale novina,“ radovala se sova a vyběhla za sojkou ven.
„Co kdybychom těm malým drobečkům vystrojili křtiny?“ zeptala se opatrně sojka a tázavě na sovu pohlédla.

„A víš, že je to docela dobrý nápad,“ souhlasila sova a poznamenala, „to jsme tu ještě neměli. Uděláme křtiny. Svolej na dnešní podvečer mimořádnou poradu a ať přijdou všichni.“

Sojka byla náležitě pyšná, že přišla na tak skvělý nápad, a už to roztrubovala po lese.

Pod starým dubem se zvířátek sešlo tentokrát opravdu mnoho. Přišel dokonce i zajíček Zoubek. Zato veverka Duběnka se neobjevila. Nachladila se, dostala teplotu a ležela v tu dobu pod peřinkou ve své postýlce. Na poslední chvíli přiběhla liška Adélka a hned se omlouvala, že se dlouho nezdrží. Měla radost, že ji mají všichni rádi a dokonce chtějí liščátkům vystrojit křtiny. Moc všem předem děkovala, jen si přála odložit slavnost o několik dní později.

„Víte,“ řekla k tomu liška, „liščata jsou ještě slepá a nic by ze slavnosti neměla.“

Sova navrhla den oslav a všichni i liška souhlasili. Sojka přišla s nápadem, pověsit na starý dub lucerničky a celý strom krásně rozzářit.

„Zaletím k světluškám, jistě budou souhlasit a rády na slavnost přiletí,“ nabídla se Bára.

Datel Kim navrhl, že by bylo dobré pozvat na takovou slávu muzikanty: „Znám jedny ze smrkového lesa, kde jsem ještě nedávno nějakou dobu přebýval. Zítra ráno se jich zeptám, stejně tam mám namířeno.“

Myška kořenářka slíbila, že napeče cukroví a sova se ujala toho nejdůležitějšího, bude celý křest řídit.

Ještě chybělo určit kmotra. A všichni se shodli na tom, že by to měli být kmotři tři. Pro každé liščátko jeden.

Radili se, radili, až zvolili za souhlasu všech jezevce Matěje, kunu Matyldu a zajíčka Zoubka.

Od toho večera bylo v celém lese rušno. Až konečně přišel očekávaný den, kdy se měly konat křtiny.

Brzy ráno vyšli muzikanti ze smrkového lesíka a za zvuku veselých písniček procházeli Černým lesem, až ke starému dubu. Zabrali si místo přímo pod stromem a po krátké odmlce začali znovu vyhrávat.

Veverka Duběnka, která ležela celou tu dobu doma v postýlce, vykoukla z okýnka.

„Co se to tu děje?“ volala na muzikanty.

„Ty nevíš? Dnes je přece sváteční den, chystají se křtiny.“

„Něco jsem zaslechla otevřeným okýnkem, ale moc toho nevím,“ posmutněla veverka Duběnka.

„Budou se křtít liščata z domečku za potokem.“

„Aha, tak to se musím obléci a přijdu také s něčím pomoci,“ rozhodla se veveruška. Byla ráda, že se může zapojit alespoň do posledních příprav a pomáhala světluškám se zavěšováním lucerniček do koruny stromu. Větší zvířátka chystala stoly, myška kořenářka přivezla na vozíčku hory cukroví, zajíc přinesl kalíšky z květů lučních zvonků a mušky je až po okraj naplnily ranní rosou. To už se začali scházet i ostatní a všechna místěčka se dočista zaplnila. Jen žabka Zuzanka, která se tu objevila se svou rodinkou mezi posledními, se usadila opodál do stínu vysoké borovice. A byla tomu ráda. Děti, které dnes poprvé vyvedla ze své tůňky, nemusela ve stínu tolik chránit před slunečními paprsky prosvítajícími mezi dubovými větvemi. Úplně nakonec přišla liška Adélka s liščátky pečlivě uloženými v proutěném košíčku.

A mohlo se začít.

Sova dala pokyn muzikantům, aby celou slavnost zahájili. Když čmelák udeřil na buben, ozvala se taková rána, že se všichni polekali. Z vedlejší borovice spadla šiška a rovnou žabce na hlavu.

„Au,“ zakřičela žabka Zuzka a na hlavě jí naskočila ohromná boule. Její děti se rozesmály a nebyly k utišení.

Zvířátka ani nedutala a čekala, jak to vše dopadne. A když si žabička všimla, že ji upřeně pozorují, rozesmála se také a nakonec se smáli všichni.

„Vážení, prosím o klid,“ vyzvala přítomné sova a požádala muzikanty o písničku k zahájení.

Po ní, za hrobového ticha, probíhal vlastní křest.
Jezevec pokřtil lištičku Agátu, kuna lištičku Karolínku a zajíček lišáčka Zrzečka. Potom liška uložila liščátka zpátky do košíčku a odešla s nimi domů. Liščátka byla hodně maličká a potřebovala ke svému zdravému růstu spoustu klidného spánku.

Když světlušky rozsvítily všechny lucerničky, zůstala zvířátka stát, jako omráčená. Panečku, to byla nádhera. Všichni jásali a čmelák dal ranou na buben pokyn k připravené hostině. A tak jedli, pili a tancovali až do rána. A ještě dlouho pak vzpomínali na tak krásnou a velikánskou oslavu.

Jablíčka

Cupy, dupy, cupy, dupy, bodliny a žádné chlupy, kdo to běhá v našem lese, jablíčko si s sebou nese? Škádličala zvířátka ježka, když se s ním v Černém lese potkala. Ježek chodíval za svou potravou většinou, když už zvířátka spala a jak cupital na svých kratičkých nožičkách, funěl u toho a dupal tak, že ho bylo slyšet na metry daleko. Zvířátka mu dala jméno Cupík a od té doby mu nikdo jinak neřekl.

Ježeček Cupík neměl nikdy svůj vlastní domeček. Přespával, kde se dalo. Toulával se po celém lese, a když si chtěl odpočinout, zahrabal se do spadlého jehličí nebo navátého listí a v tu ránu spal. Ke svému úkrytu si vybíral i hromady větví, kterých bylo v lese dost a někdy si zalezl jen tak do křoví.

Jedno podzimní odpoledne si ustlal pod břízkou na kraji lesa nedaleko zajíčkova domečku. Sotva zamhouřil svá malá očička a ponořil se do spánku, vzbudily jej divné zvuky.

„Krá, krá...“ ozvalo se odkudsi z přilehlého pole.

„Krá, krá, to je bašta,“ zaznělo ještě silněji.

„Dej mi kousek,“ žadonil krákavý hlas.

„Nedám,“ odpověděl druhý hlas, „já jsem si ho našla a tak si ho taky sním.“

„Ale já jsem ho přinesla.“

„A já jsem tě tam zavedla.“

„Krá, krá, dej mi alespoň kousíček,“ žadonil stále kdosi na poli.

Ježek se vyhrabal z listí, aby se podíval, kdo tam dělá takový rámus. Na poli poskakovaly dvě vrány a hádaly se o jablíčko, které si přinesly z nedaleké vesnice.

„Tak na!“ řekla po chvílce vrána a dala té druhé poslední sousto.

„To byla dobrota, vid’?“ libovala si jedna z nich. „Škoda, že si těch jablíček nemůžeme posbírat víc. Válí se jich tam na zahrádce pod jabloní celá kupa a nikdo se o ně nestará...“ Už nedopověděla. Obě zamávaly křídly, jako by je někdo polekal a byly pryč.

Ježeček uviděl zajíčka Zoubka, jak vylézá ze svého domečku, aby se také podíval, kdo se to tam tak dohaduje.

„Čau, ježku,“ řekl na pozdrav a protáhl si svůj kožíšek.

„Ahoj, Zoubku! Slyšel jsi to?“ ptal se ježek Cupík.

„Slyšel, hádaly se o jablíčko.“

„Se jim divím, že se hádají o jedno jablko, když je u stavení na zahrádce jablek tolik a nikdo je nechce,“ kroutil hlavou ježek.

„Víš,“ řekl Zoubek, „tam v tom stavení mají kočku a zlého psa a oni tu zahrádku hlídají. Proženou každého, kdo se tam objeví. I já jsem dostal co proto.“ Usedl si do trávy a začal ježkovi vyprávět, jak si chtěl ze zahrádky přinést několik červených mrkviček a jak na něj kočka pošťovala psa.

„Ten mne ale prohnal,“ přiznal se Zoubek. „Nakonec jsem musel k myšce kořenářce a nebýt jí, asi bych se trápil dodnes.“

„Aha, tak kočka a pes,“ přemýšlel hlasitě Cupík a dodal, „tak proto se bojí vrány pro jablíčka na zahrádku.“

„Myslím, že to bude přesně tak,“ řekl na to zajíček a zadíval se směrem ke vsi.

„Zoubku? Že uhodnu, na co teď myslíš?“ zeptal se zajíčka ježek.

„Cože?“ vytrhl ho ježek ze snění.

„No, že vím, na co zrovinka myslíš. Na jablíčka, vid’?“

„Máš pravdu,“ přiznal se zajíc.

„Tak to je lehká pomoc, kamaráde. Nachystej se a jdeme do vsi. Co nám brání.“

„Když já nemůžu,“ odpověděl zajíc a z představy, že z dobroty nic nebude, posmutněl.

„A proč?“ divil se ježeček Cupík.

„Dal jsem tenkrát myšce slib, že už do vsi nikdy nepůjdu. A co se slíbí... Přece sám víš.“

„No jo, ale ty jsi tam kradl mrkev na uskladnění a my bychom si vzali jen trochu padaných jablek, které k ničemu nejsou.“

„Víš, já se bojím toho zlého psa,“ přiznal se nakonec zajíček Fousek a začervenál se.

„To je škoda, zrovinka jsem dostal takovou chuť na šťavnaté jablíčko.“

„Já také,“ zamumlal pod vousky Zoubek.

„Mám nápad, zajdu tam sám. Já se psů ani koček nebojím. Vždyť mám přece svoje bodlinky a ty mne před nimi ochrání,“ nabídl se ježek a dodal, „a přinesu hned jablíčka dvě. Jedno tobě a druhé bude pro mě. Chceš?“

„To víš, že chci,“ jásal zajíc.

Ježeček tedy šel.

Zajíc Zoubek se posadil na bobek a díval se za ním tak dlouho, dokud se mu ježek neztratil z dohledu. Seděl a seděl..., ale ježek se stále nevracel. Dostával ukrutný hlad, tak aby mu to čekání lépe uběhlo, přinesl si z pole kousíčky zelí, co tu zůstaly po sklizni. Znovu usedl na bobek a pustil se s chutí do jídla. Jedl a jedl, až měl bříško k prasknutí. Ježka přicházet stále neviděl.

Podzimní sluníčko se vyhouplo vysoko nad les a příjemně hřálo. Jeden jeho paprsek pošimral zajíčka na čumáčku. Očka se mu zavírala a zavírala... Zoubek usnul.

Chvilinku na to se objevil ježek. Přicupital si to s červenými jablíčky na zádech.

„Zoubečku, už jsem tady, to si dáme,“ řekl Cupík udýchaným hláskem. Ale Zoubek spal tak tvrdě, že se ho ježkovi nepodařilo vzbudit.

„No nic,“ řekl ježeček nakonec, „nebudu tě budit. Taky si teď trošičku odpočinu a pak si společně pochutnáme.“ Zavrtal se do listů z břízky a už bylo slyšet, jak spokojeně odfukuje.

Jablíčka zůstala opodál, uložená na velkém lopuchovém listě.

Najednou se na poli zase objevily vrány. Hledaly, co by tam mohlo být k snědku.

„Vidíš to, co já?“ zeptala se jedna a ukázala směrem k břízce.

„Jablíčka!“ vykřikla druhá.

Rozhlédly se vlevo, rozhlédly se vpravo, hup, a už si každá odnášela jedno jablíčko v zobáku. Než by se do tří napočítalo, byly pryč.

Zajíc se vzbudil jako první. Rozhlédl se kolem a uviděl, jak z listů pod břízkou, vyčuhuje ježkův čumáček.

„Ježku, vstávej,“ budil ježka zajíc.

„Co se stalo?“ polekal se ježek.

„Ty jsi žádná jablíčka nepřinesl?“

„Přinesl,“ odpověděl překvapený Cupík, „támhle jsou,“ řekl a ukázal na lopuchový list.

„Kde? Nic nevidím.“

„Jejda,“ divil se ježek, „před chvílí tam ještě byla.“

„Ty lžeš,“ začal zajíc o ježkovi pochybovat.

„Nelžu, opravdu jsem přinesl jablíčka. Dvě. Krásná červená jablíčka.“

„Ježku, že ty jsi je snědl, pak jsi usnul a nepamatuješ si to!“ obviňoval Cupíka zajíček Zoubek.

„Nesnědl,“ odpověděl uraženě ježek a šel až k lopuchovému listu, jestli se jablíčka třeba někam nezakutálela do trávy. Ať hledal, jak hledal, jablíčka byla pryč.

Ježek se rozplakal.

„Nebul, já ti věřím,“ konejšil ho Zoubek. „Víš, chyba byla, že jsme oba usnuli a pak možná...“ Zoubka najednou něco napadlo a vykřikl: „Vrány!!!“

Ježeček se nabídl, že půjde druhý den znovu do vesnice a přinese nová jablíčka.

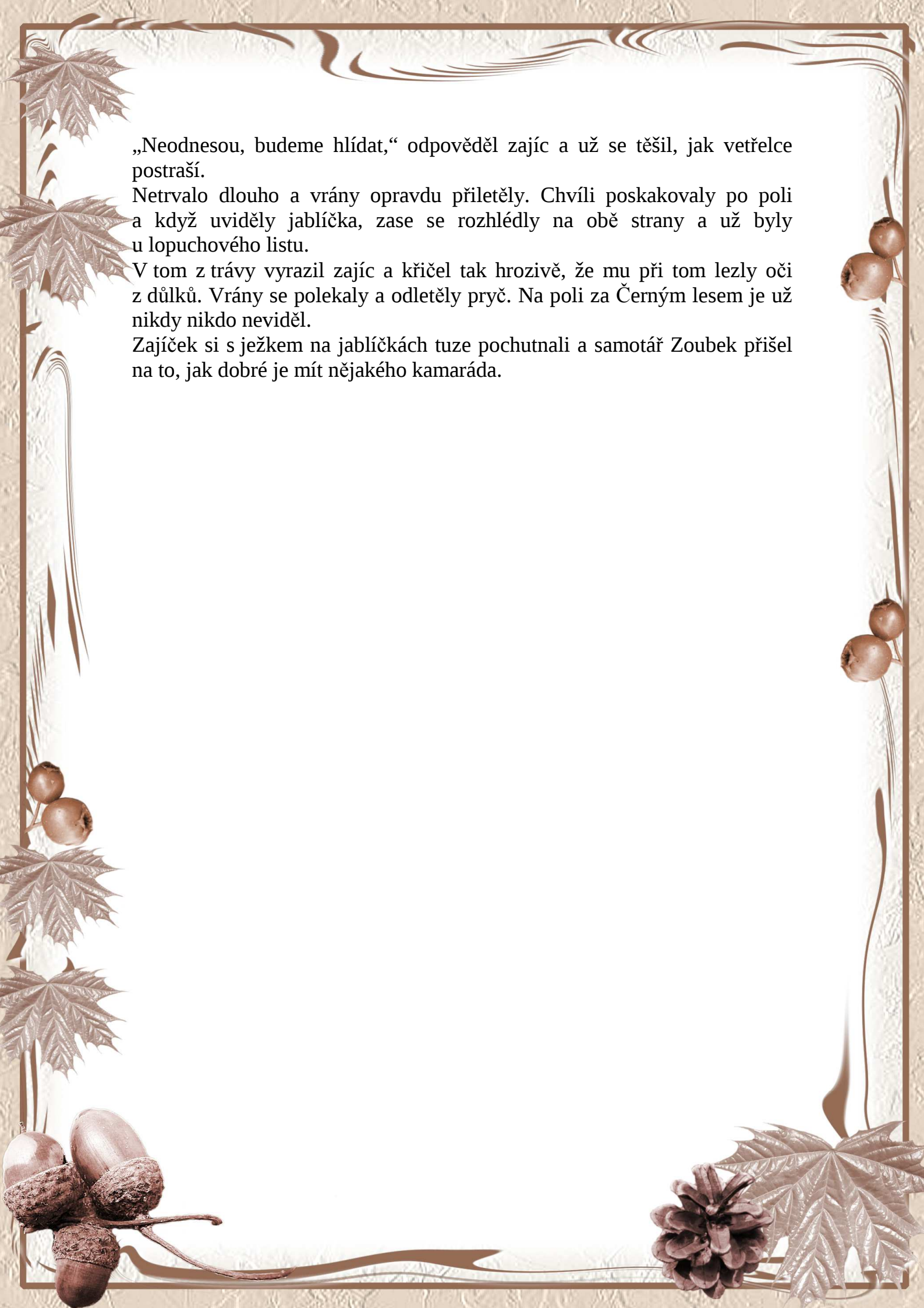
A jak slíbil, tak udělal. Zoubek zatím seděl na bobku a ani se nehnul. Vyhlížel ježka a přitom pokukoval, jestli někde neuvidí včerejšího zloděje. Zloděj nikde, ale zato ježek se vracel. Dusál a funěl pod jablíčky, která si naložil na svoje bodlinky. Přinesl tentokrát čtyři.

„Jé, ty jsou, panečku,“ pochvaloval Zoubek, „a víš, co mne včera napadlo?“

„No, povídej,“ řekl ježek a už se jazýčkem nad tou dobrotou olizoval.

„Ulož jablíčka zase na lopuchový list jako včera a pak se půjdeme schovat támhle za trs trávy. A uvidíš, že zloději přijdou.“

„A co když nám jablíčka zase odnesou?“

„Neodnesou, budeme hlídat,“ odpověděl zajíc a už se těšil, jak vetřelce postraší.

Netrvalo dlouho a vrány opravdu přiletěly. Chvíli poskakovaly po poli a když uviděly jablíčka, zase se rozhlédly na obě strany a už byly u lopuchového listu.

V tom z trávy vyrazil zajíc a křičel tak hrozivě, že mu při tom lezly oči z důlků. Vrány se polekaly a odletěly pryč. Na poli za Černým lesem je už nikdy nikdo neviděl.

Zajíček si s ježkem na jablíčkách tuze pochutnali a samotář Zoubek přišel na to, jak dobré je mít nějakého kamaráda.

Prstýnky

Myšáček Fousek si konečně našel kamarádku. Byla to malá drobná myška Anička, která bydlela pod vysokou borovicí se svou maminkou a mladším bratříčkem, nedaleko Fouskova domečku.

Každíčký den, když měla Anička hotovou všechnu svou práci, chodila s Fouskem na procházku. Někdy si spolu hráli, jindy si zase dlouho a dlouho povídali. Myšáček se nakonec do myšky zamiloval a udělal by pro ni všechno na světě. Anička mohla na svém myšáčkovi oči nechat a za nic by ho nikomu nedala. A tak se jednoho dne rozhodli, že by rádi bydleli spolu a že bude svatba.

Jejich plány zaslechla sojka Bára a roztrousila to po celém lese. To bylo radosti, všichni se těšili na svatbu a připravovali dárky. I Fousek s Aničkou se na svou svatbu připravovali a naplánovali pozvat zvířátka z Černého lesa na hostinu.

„A co prstýnky?“ zeptala se Anička a podívala se tázavě na Fouska svýma velkýma očima: „Bez prstýnků přece nemůže být svatba.“

„Jé, máš pravdu. Na prstýnky bych docela zapomněl.“ Přiznal se Fousek, chytil myšku za tlapičku a vedl ji na půdu.

„Kam to jdeme?“ ptala se Anička.

„Pojď a už se neptej. Stejně ti nic neřeknu, je to překvapení.“

„Dobře, ale když já se bojím,“ špitla myška a přitiskla se k myšáčkovi.

„Nemáš se čeho bát. Je tu jen samé staré harampádí a nějaké pavučiny.“

„A co strašidla?“

„Strašidla, tak ty jsou jen v pohádkách,“ smál se myšáček a vedl myšku přes trávy, až do tmavého kouta, kde visela obrovská pavučina.

„Halóóó,“ zavolal pojednou Fousek, až se myška polekala a vypískla.

Ale lekla se ještě více, když viděla, jak se z tmavé díry pod krovem vysoukal velikánský pavouk a sklouzl se po pavučině přímo k nim. Anička nevěřila svým očím a myslela, že umře strachy.

„Neboj, Aničko, to je můj kamarád pavouček Filípek,“ utěšoval ji znovu myšák.

Pavouk měl čtyři páry černých chlupatých nohou, až hrůza pohledět. A ty jeho oči. Kulil je na všechny strany a pouštěl kolem sebe takovou hrůzu, že by Anička nejraději utekla.

Když Filípek uviděl, jak se malá ubohá myška bojí, dobrácky a hlasitě se rozesmál.

„Tak už se mne neboj,“ řekl Aničke, „my jsme s Fouskem kamarádi a já mu tady hlídám poklad.“

„Poklad?“ divila se myška a přestala se dočista bát.

Pavouček ji pošimral za ouškem a zeptal se: „Jdete si pro truhličku?“

„Jdeme,“ odpověděl Fousek, „teď už ji budu potřebovat.“

Anička nechápala, ale když se neměla na nic ptát, tak se neptala.

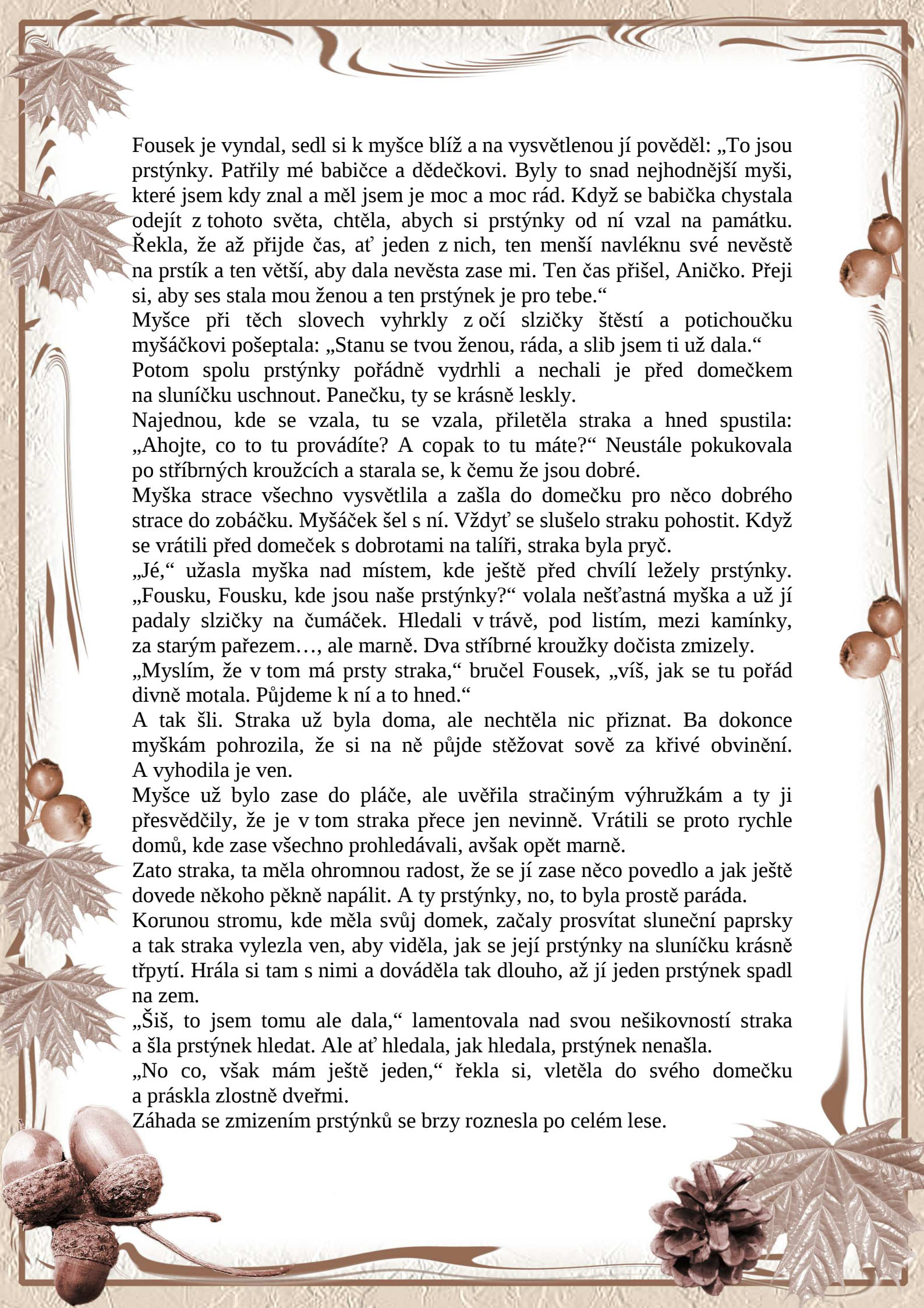
Pavouk přinesl truhličku a za chvíli už seděl myšáček se svou myškou

dole v kuchyni.

„Tak už ji konečně otevři,“ hořela nedočkavostí myška.

Uvnitř bylo opravdové překvapení. Na dně malé truhličky ležely dva stříbrné kroužky.

Fousek je vyndal, sedl si k myšce blíž a na vysvětlenou jí pověděl: „To jsou prstýnky. Patřily mé babičce a dědečkovi. Byly to snad nejhodnější myši, které jsem kdy znal a měl jsem je moc a moc rád. Když se babička chystala odejít z tohoto světa, chtěla, abych si prstýnky od ní vzal na památku. Řekla, že až přijde čas, ať jeden z nich, ten menší navléknu své nevěstě na prstík a ten větší, aby dala nevěsta zase mi. Ten čas přišel, Aničko. Přeji si, aby ses stala mou ženou a ten prstýnek je pro tebe.“

Myšce při těch slovech vyhrkly z očí slzičky štěstí a potichoučku myšáčkovi pošeptala: „Stanu se tvou ženou, ráda, a slib jsem ti už dala.“

Potom spolu prstýnky pořádně vydrhli a nechali je před domečkem na sluníčku uschnout. Panečku, ty se krásně leskly.

Najednou, kde se vzala, tu se vzala, přiletěla straka a hned spustila: „Ahojte, co to tu provádíte? A copak to tu máte?“ Neustále pokukovala po stříbrných kroužcích a starala se, k čemu že jsou dobré.

Myška strace všechno vysvětlila a zašla do domečku pro něco dobrého strace do zobáčku. Myšáček šel s ní. Vždyť se slušelo straku pohostit. Když se vrátili před domeček s dobrotami na talíři, straka byla pryč.

„Jé,“ užasla myška nad místem, kde ještě před chvílí ležely prstýnky. „Fousku, Fousku, kde jsou naše prstýnky?“ volala nešťastná myška a už jí padaly slzičky na čumáček. Hledali v trávě, pod listím, mezi kamínky, za starým pařezem..., ale marně. Dva stříbrné kroužky dočista zmizely.

„Myslím, že v tom má prsty straka,“ bručel Fousek, „víš, jak se tu pořád divně motala. Půjdem k ní a to hned.“

A tak šli. Straka už byla doma, ale nechtěla nic přiznat. Ba dokonce myškám pohrozila, že si na ně půjde stěžovat sově za křivé obvinění. A vyhodila je ven.

Myšce už bylo zase do pláče, ale uvěřila stračíným výhružkám a ty ji přesvědčily, že je v tom straka přece jen nevinně. Vrátili se proto rychle domů, kde zase všechno prohledávali, avšak opět marně.

Zato straka, ta měla ohromnou radost, že se jí zase něco povedlo a jak ještě dovede někoho pěkně napálit. A ty prstýnky, no, to byla prostě paráda.

Korunou stromu, kde měla svůj domek, začaly prosvítat sluneční paprsky a tak straka vylezla ven, aby viděla, jak se její prstýnky na sluníčku krásně třpytí. Hrála si tam s nimi a dováděla tak dlouho, až jí jeden prstýnek spadl na zem.

„Šiš, to jsem tomu ale dala,“ lamentovala nad svou nešikovností straka a šla prstýnek hledat. Ale ať hledala, jak hledala, prstýnek nenašla.

„No co, však mám ještě jeden,“ řekla si, vletěla do svého domečku a práskla zlostně dveřmi.

Záhada se zmizením prstýnků se brzy roznesla po celém lese.

Mnozí straku podezřivali, ale neměli jí to jak dokázat.

Ještě téhož dne, když už si sluníčko rozestýlalo svou postýlku, letěly lesem dvě světlušky. Dája a Majka. Měly namířeno ke své tetě na půlnoční slavnost, a protože už nastupovala tma jako v pytli, rozsvítily si svoje lucerničky, aby dobře viděly na cestu.

„Viděla jsi to?“ zavolala na Majku světluška Dája, když proletěly kolem stromu, kde bydlela straka.

„A co?“ ptala se Majka.

„No, cosi se tam zalesklo pod stromem.“

„To se ti jenom něco zdálo.“

„Nezdálo,“ nenechala se odbýt Dája.

„Ach jo, tak poleť, vrátíme se tam,“ navrhla Majka, „ať mám od tebe pokoj.“

A opravdu. Pod stromem, v hustém trsu trávy, ležel stříbrný prstýnek, a když na něj Dája posvítla lucerničkou, krásně se třpytil.

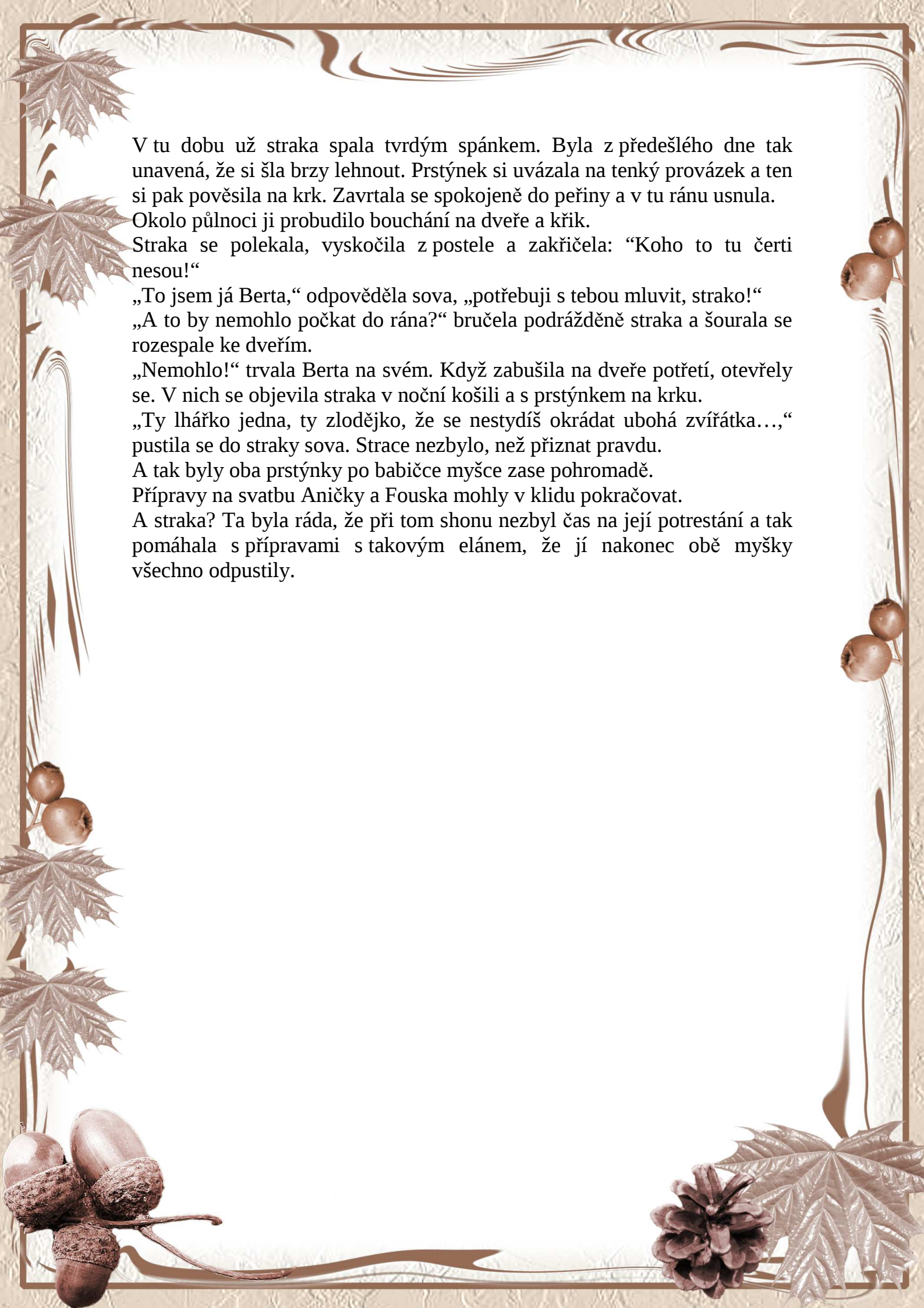
„Čípak asi je?“ zeptala se Majky.

„Jak to mám vědět,“ odpověděla Majka, „vezmi ho s sebou a poleť už. Beztoho tam budeme jako vždy poslední,“ pobízela Majka světlušku Dáju.

„No, ale co s ním?“ nepřestávala se starat Dája.

„Možná, že po cestě potkáme sovu Bertu, která tady v noci v lese hlídá, prstýnek jí dáme a bude po starosti,“ navrhla Majka a už letěla dál. Světlušky měly štěstí. Sovu skutečně potkaly, předaly jí stříbrný kroužek a s vysvětlením, kde jej našly, letěly na slavnost.

Sova byla tuze ráda, že se stříbrný kroužek našel a bylo jí jasné, že v tom má prsty straka zlodějka. Tak se na ni rozhněvala, že se rozhodla vzbudit ji a žádat o vysvětlení. Nebude přece čekat až do rána. Problém se má řešit hned. A jak se rozhodla, tak taky udělala.

V tu dobu už straka spala tvrdým spánkem. Byla z předešlého dne tak unavená, že si šla brzy lehnout. Prstýnek si uvázala na tenký provázek a ten si pak pověsila na krk. Zavrtala se spokojeně do peřiny a v tu ránu usnula. Okolo půlnoci ji probudilo bouchání na dveře a křik.

Straka se polekala, vyskočila z postele a zakřičela: “Koho to tu čerti nesou!”

„To jsem já Berta,“ odpověděla sova, „potřebuji s tebou mluvit, strako!“

„A to by nemohlo počkat do rána?“ bručela podrážděně straka a šourala se rozespale ke dveřím.

„Nemohlo!“ trvala Berta na svém. Když zabušila na dveře potřetí, otevřely se. V nich se objevila straka v noční košili a s prstýnkem na krku.

„Ty lhářko jedna, ty zlodějko, že se nestydíš okrádat ubohá zvířátka...“, pustila se do straky sova. Strace nezbylo, než přiznat pravdu.

A tak byly oba prstýnky po babičce myšce zase pohromadě.

Přípravy na svatbu Aničky a Fouska mohly v klidu pokračovat.

A straka? Ta byla ráda, že při tom shonu nezbyl čas na její potrestání a tak pomáhala s přípravami s takovým elánem, že jí nakonec obě myšky všechno odpustily.

Návštěva ze smrkového lesa

Jednou přiletěla k liščí noře pěnkavička ze smrkového lesa.

„Adélko,“ zavolala.

Z nory vyběhl lišáček Zrzeček a za ním lištička Agáta a Karolínka.

„Hledáš naši maminku?“ zeptal se pěnkavičky Zrzeček a kousnul přitom Karolínku do ocásku.

„Au!“ vykřikla Karolínka. „Jen počkej...,“ pištěla, přiskočila k lišáčkovi a kousla ho do ouška.

„Buďte zticha!“ okřikla je lištička Agáta: „To se musíte neustále prát? A nevidíte, že k nám přišla návštěva?“

Zrzek s Karolínou opravdu na pěnkavu zapomněli. Ale uposlechli sestřičku a usedli si nedaleko dveří.

Lištička Agáta těm dvěma ještě pohrozila: „Všechno to na vás povím mámě, nezbedové.“ Potom se otočila k pěnkavě a zeptala se: „Vy hledáte maminku, že?“

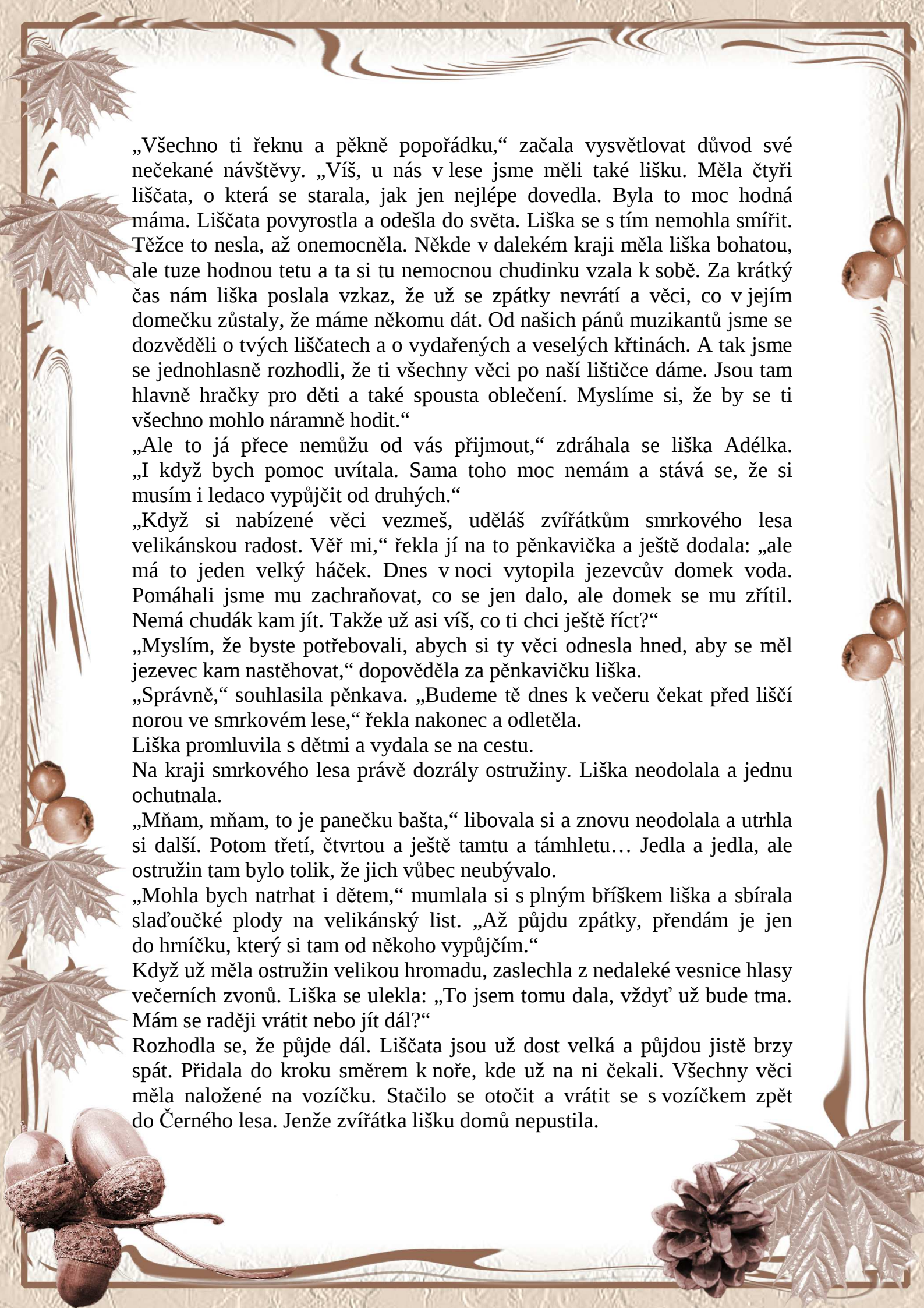
„Hledám,“ odpověděla pěnkava, „ale jak vidím, asi není doma.“

„Není, ale každou chvíli by se měla vrátit. Jestli chcete, počkejte tu na ni.“ Sotva to Agáta dopověděla, zapraskala za kamenem suchá větvička.

„A nemusíte ani čekat, myslím, že už je maminka tady,“ řekla ještě malá lištička a pelášila mámě naproti.

Liška Adélka byla překvapená z milé návštěvy a pozvala pěnkavičku do svého domečku.

„Co tě k nám přivádí?“ zeptala se liška pěnkavy.

„Všechno ti řeknu a pěkně popořádku,“ začala vysvětlovat důvod své nečekané návštěvy. „Víš, u nás v lese jsme měli také lišku. Měla čtyři liščata, o která se starala, jak jen nejlépe dovedla. Byla to moc hodná máma. Liščata povyroستla a odešla do světa. Liška se s tím nemohla smířit. Těžce to nesla, až onemocněla. Někde v dalekém kraji měla liška bohatou, ale tuze hodnou tetu a ta si tu nemocnou chudinku vzala k sobě. Za krátký čas nám liška poslala vzkaz, že už se zpátky nevrátí a věci, co v jejím domečku zůstaly, že máme někomu dát. Od našich pánů muzikantů jsme se dozvěděli o tvých liščatech a o vydařených a veselých křtinách. A tak jsme se jednohlasně rozhodli, že ti všechny věci po naší lištičce dáme. Jsou tam hlavně hračky pro děti a také spousta oblečení. Myslíme si, že by se ti všechno mohlo náramně hodit.“

„Ale to já přece nemůžu od vás přijmout,“ zdráhala se liška Adélka. „I když bych pomoc uvítala. Sama toho moc nemám a stává se, že si musím i ledaco vypůjčit od druhých.“

„Když si nabízené věci vezmeš, uděláš zvířátkům smrkového lesa velikánskou radost. Věř mi,“ řekla jí na to pěnkavička a ještě dodala: „ale má to jeden velký háček. Dnes v noci vytopila jezevcův domek voda. Pomáhali jsme mu zachraňovat, co se jen dalo, ale domek se mu zřítíl. Nemá chudák kam jít. Takže už asi víš, co ti chci ještě říct?“

„Myslím, že byste potřebovali, abych si ty věci odnesla hned, aby se měl jezevec kam nastěhovat,“ dopověděla za pěnkavičku liška.

„Správně,“ souhlasila pěnkava. „Budeme tě dnes k večeru čekat před liščí norou ve smrkovém lese,“ řekla nakonec a odletěla.

Liška promluvila s dětmi a vydala se na cestu.

Na kraji smrkového lesa právě dozrály ostružiny. Liška neodolala a jednu ochutnala.

„Mňam, mňam, to je panečku bašta,“ libovala si a znovu neodolala a utrhla si další. Potom třetí, čtvrtou a ještě tamtu a támhletu... Jedla a jedla, ale ostružin tam bylo tolik, že jich vůbec neubývalo.

„Mohla bych natrhat i dětem,“ mumlala si s plným bříškem liška a sbírala sladoučké plody na velikánský list. „Až půjdu zpátky, přendám je jen do hrníčku, který si tam od někoho vypůjčím.“

Když už měla ostružin velikou hromadu, zaslechla z nedaleké vesnice hlasy večerních zvonů. Liška se ulekla: „To jsem tomu dala, vždyť už bude tma. Mám se raději vrátit nebo jít dál?“

Rozhodla se, že půjde dál. Liščata jsou už dost velká a půjdou jistě brzy spát. Přidala do kroku směrem k noře, kde už na ni čekali. Všechny věci měla naložené na vozíčku. Stačilo se otočit a vrátit se s vozíčkem zpět do Černého lesa. Jenže zvířátka lišku domů nepustila.

Co kdyby na zpáteční cestě zabloudila nebo by se jí někde převrhl vozík i s nákladem, mohla by se také poranit... Chtě nechtě, musela přespat u nich ve smrkovém lese.

Brzy ráno, kdy si sluníčko teprve rozčesávalo své blonděaté vlásky, vracela se lištička Adélka s vozíkem plným různých věcí domů. Spěchala tak, že zapomněla i na ostružiny, které si u ostružiní natrhala pro svoje děti.

„Zrzečku, Agátko, Karolínko,“ volala, „už jsem doma.“

Nikdo jí však neodpovídal.

„Zrzečku, kdepak jste?“ Ticho. Nikde ani hlásek.

Liška se polekala. Co když se jim něco stalo? Pustila vozík a běžela k domečku.

„Děti! Agátko, Karolínko.“ Zase to podivné ticho.

Adélka vběhla do domečku, volala, hledala, ale liščata byla pryč.

Nešťastná liška si sedla před domeček na lavičku a naříkala: „Co si já ubohá počnu, kde je mám hledat? Proč jsem svá liščátka nechala doma samotná. Děti moje, kde jste?“

Když se lišce začaly po tváři koulet slzy jako hrachy, přeběhla kolem věčně uspěchaná lasička.

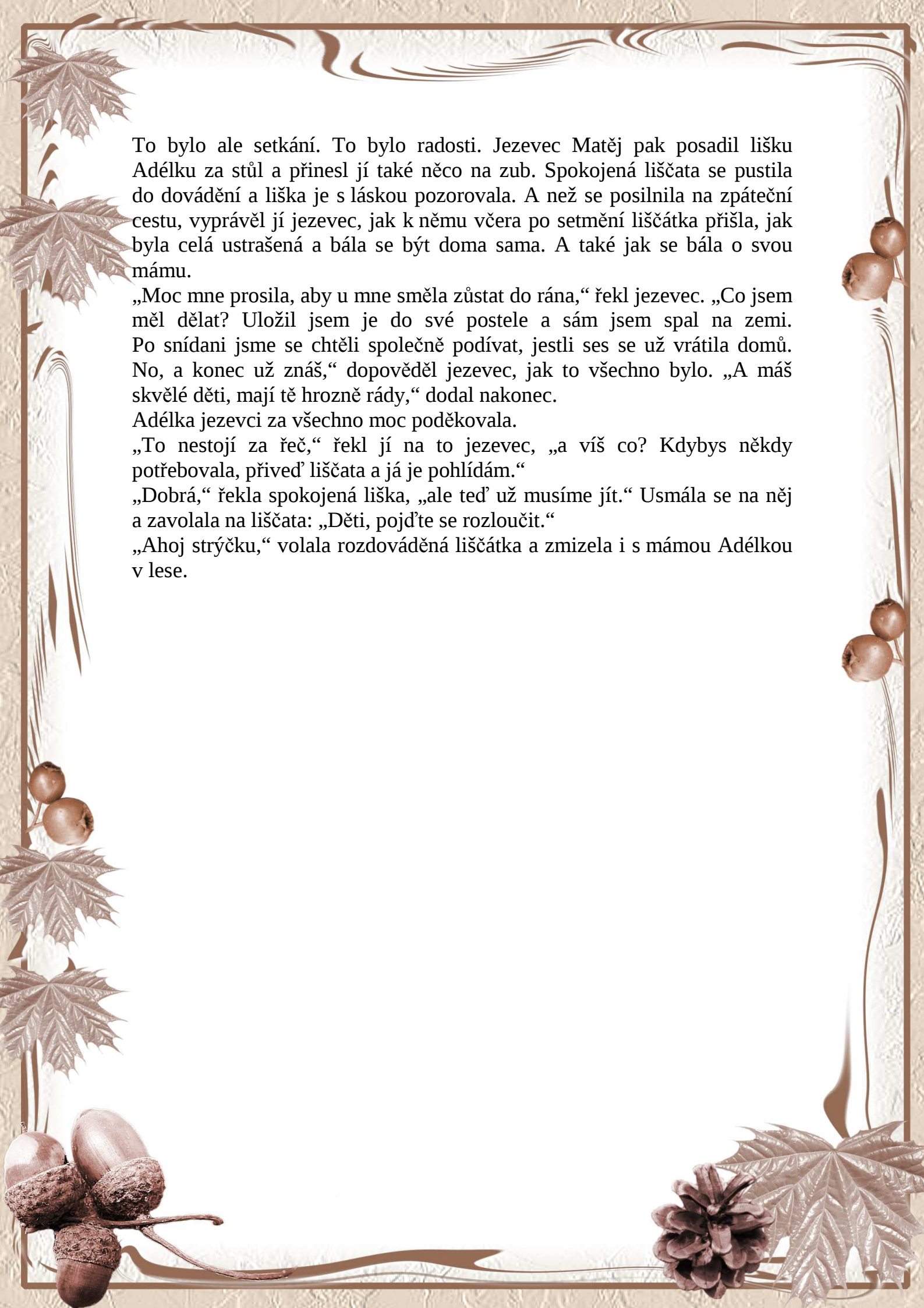
Zaslechla liščin nářek, zastavila se a řekla: „Liško, žádné smutky, liščata jsou u jezevce Matěje, kmotra jednoho z tvých liščátek.“

„Jak to víš?“ zeptala se překvapená liška a utírala si z čumáčku slzičky.

„Byla jsem před chvílí v rokli a Matěj tam snídal před domem s liščaty,“ odpověděla lasička a byla v tu ránu pryč.

Liška nevěděla, jestli se má radovat nebo plakat ještě více. Dala si do kapsičky nějaké dobroty a utíkala k jezevci, co jí síly stačily.

Jezevec se zrovinka chystal vyprovodit liščata domů.

To bylo ale setkání. To bylo radosti. Jezevec Matěj pak posadil lišku Adélku za stůl a přinesl jí také něco na zub. Spokojená liščata se pustila do dovádění a liška je s láskou pozorovala. A než se posílila na zpáteční cestu, vyprávěl jí jezevec, jak k němu včera po setmění liščátka přišla, jak byla celá ustrašená a bála se být doma sama. A také jak se bála o svou mámu.

„Moc mne prosila, aby u mne směla zůstat do rána,“ řekl jezevec. „Co jsem měl dělat? Uložil jsem je do své postele a sám jsem spal na zemi. Po snídani jsme se chtěli společně podívat, jestli ses se už vrátila domů. No, a konec už znáš,“ dopověděl jezevec, jak to všechno bylo. „A máš skvělé děti, mají tě hrozně rády,“ dodal nakonec.

Adélka jezevci za všechno moc poděkovala.

„To nestojí za řeč,“ řekl jí na to jezevec, „a víš co? Kdybys někdy potřebovala, přiveď liščata a já je pohlídám.“

„Dobrá,“ řekla spokojená liška, „ale teď už musíme jít.“ Usmála se na něj a zavolala na liščata: „Děti, pojd'te se rozloučit.“

„Ahoj strýčku,“ volala rozdováděná liščátka a zmizela i s mámou Adélkou v lese.

Stříbrný budík

V Černém lese byl odjakživa zaveden přísný řád. Téměř každé zvířátko mělo něco na starosti. Sojka Bára se už dlouhá léta starala o poštu, nosila zprávy a svolávala porady. Sova Berta dbala o bezpečnost zvířátek v nočních hodinách a spolu s ježkem Cupíkem honili noční škůdce a dávali jim co proto. Liška Adélka se starala o pořádek v lese a jezevec Matěj zase o čistotu v rokli. Žabka Zuzanka udržovala se svou početnou rodinou čistotu vody v potoce i ve své tůňce. Starý datel dbal s mladým Kimem o zdraví všech stromků a myška kořenářka zase o zdraví zvířátek. Okolí starého dubu udržovala v čistotě veverka Duběnka a někteří drobní ptáčci jí pomáhali, protože po častých poradách bývalo pod dubem mnoho nepořádku. A zajíc Zoubek, který se zabydlel na kraji lesa, hlídal, zda ze vsi nepřichází nějaké nebezpečí.

Jen jedno bylo v Černém lese prazvláštní.

Čas vstávání, oběda, večeře, či spánku byl v lese řízen kokrháním. Ano, kohoutím kokrháním.

V nedaleké vsi měli kohouta Toníka. Byl to urostlý chlapík s hlasem jako zvon. A jeho kokrháním se všechna zvířátka řídila. Bylo to divné, ale bylo to tak. Zvířátka si už ani neuvědomovala, že nebýt kohouta Toníka, všechno v lese by bylo rázem naruby.

Jednou na to upozornila sojka Bára moudrou sovou.

„Víš, co by to znamenalo?“ starala se sojka.

„No, byl by zde zmatek nad zmatek. Raději na to nemyslet,“ řekla sova Berta a nechaly to raději být.

Čeho se ty dvě obávaly, se brzy stalo.

Kohout Toník tuze onemocněl a zničehonic přestal kokrhat. Měl nemocné hlasivky a nemohl ze sebe vydat jediný hlásek. A protože ve vsi neměli zvířecího doktora, musel si poradit nějak sám. Nevěděl, co si počít a tak si uvázal na krk kapesníček a zůstal ležet v posteli.

Sojka Bára letěla brzy zrána lesem, pozdravit zvířátka a popřát jim krásný den. Letí, kouká, nikde nikdo.

„Že bych dnes vstávala moc brzy?“ starala se a teprve teď si uvědomila, že vlastně neslyšela kohouta. „Vypadá to, jako by všichni ještě spali,“ přemýšlela nahlas.

A nemýlila se. Zvířátka skutečně spala. Bára slétla na zem a sotva udělala dva kroky, o něco zakopla.

„Auvajs,“ ozval se tenký a zlobivý hlásek.

Sojka kouká a vidí mezi listím šnečka Růžka.

„Nezlob se, šnečku, neviděla jsem tě,“ omlouvala se sojka.

Růžek vylezl ze své ulity a stále se ještě zlobil: „Proč mne budíš, na vstávání je ještě čas.“

„Čas?“ divila se sojka: „Vždyť už je skoro poledne.“

„Nemáš co dělat, tak nevíš co bys!“ utrl se na ni Růžek, zívnl a zalezl si zpátky do svého domečku.

Sojka si to namířila ke starému dubu a vidí, že i veverka Duběnka ještě spí. Okenice i dveře měla zavřené a všude bylo podivné ticho. I u tůňky byl klid. Nikde ani žabička.

„No to je nadělení,“ lekla se sojka a spěchala za sovou Bertou. Našla ji pod stromem, kde měla svůj domek.

„Berto, Berto, je zle!“ volala sojka: „Kohoutovi Toníkovi se něco muselo stát. Dnes ještě nekokrhal a všechna zvířátka spí, jako by byla půlnoc.“

„To nám tak ještě scházelo, hů, hů, to je opravdu zlé, moc zlé...“ lamentovala sova a nad očima se jí objevila starostlivá vráska. „Ještě onehdá jsme se o tom spolu bavily. A je to tady.“

Sova chvíli jen tak seděla a pak řekla: „Nedá se nic dělat, musíme svolat mimořádnou poradu. Pomohu ti zvířátka vzbudit a pozveme je hned po poledni ke starému dubu.“

Jenže, to se řekne po poledni, když vlastně nikdo nevěděl, kdy to přesně je. Pod starým dubem se jich sešla jen hrstka. Radili se, radili, ale na nic rozumného nepřišli. Nakonec se o slovo přihlásila straka.

„O něčem bych věděla,“ řekla pomalu a bojácně, „ale nevím, zda se vám bude můj nápad líbit.“

„Víš, že je zde každý nápad vítán,“ odpověděla jí na to sova.

„Za vesnicí je staré smetiště,“ začala straka a vzala to trochu oklikou, aby nevzbudila podezření, že ji to kradení úplně nepřešlo, „no a na tom smetišti ležel starý stříbrný budík. Byl pokažený, proto ho asi někdo vyhodil. Vzala

jsem si ho do svého domečku, aby tam dočista nezrezavěl. A tak jsem si myslela, že by šel možná opravit. A pak by nás mohl každé ráno budit.“ Sotva to straka dopověděla, vydechla si, že už je to tajemství venku a čekala, jestli z toho nebude mít nakonec polízanici.

Nikdo neříkal nic, až nakonec se ozval datel.

„Já se na něj podívám,“ nabídl se, „jen si zaletím pro nějaké náradí a hlavně pro brýle. Bez nich už toho moc nevidím. A ty, strako, přines budík.“

Straka byla ráda, že se její nápad ujal a za chvíli byla i s budíkem zpět. Datel už na ni čekal. Ostatní si posedali okolo a přihlíželi. Nikdo ani nešpitl. Datel cítil, jak ho pozoruje několik párů nedočkavých očí a snažil se jak nejlépe uměl.

Podařilo se. Tik, tak, tik, tak..., tikal pěkně do taktu budík.

„Hurá,“ jásala zvířátka.

„Myslím, že by se měl dát někde doprostřed lesa,“ navrhla myška kořenářka, „nejlépe tady na starý dub, aby ho bylo odevšad dobře slyšet.“

„Máš pravdu, myško,“ souhlasila sova Berta a dodala, „a na starost by si jej měla vzít veverka, protože tu bydlí.“

Potom si zvířátka popřála pěknou dobrou noc a rozešla se.

Duběnka natáhla budík na ranní buzení a zaskočila s ním až úplně nahoru na strom. Tam jej postavila na tenkou větvíčku a opřela o kmen starého dubu. Chvíli ještě pozorovala, jak se velká ručička na budíku pomaličku posunuje a naslouchala slabounkému tikotu. To už se les ponořil do husté tmy a nad vysokou borovicí se vyhoupl měsíc.

Zvířátka usnula klidným spánkem, jen veverka Duběnka se převalovala v postýlce. Dlouho nemohla usnout a přála si, aby vše dobře dopadlo.

Ale její tichoučké přání se nesplnilo.

Crrr, crrr! Ozvalo se brzy ráno, v době kohoutího kokrhání.

Crrr, crrr! Zaznělo znovu.

Veverka se polekala a schovala se pod peřinu.

Crrr, ...! Znovu a znovu se ozývaly neznámé a protivné zvuky. Duběnka se pomalounku vysoukala z peřiny a přemýšlela, co by to mohlo být. Zvuky vycházely někde z vrcholku dubu a na strašidlo to tedy rozhodně nevypadalo.

„Jejda! Jsem to ale trumbera!“ vykřikla najednou: „Vždyť je to náš nový budík.“ A už uháněla na vrcholek starého dubu, aby ty hrozné zvuky zastavila.

Budík se při každém zazvonění celý roztřásl, až se s ním tenká dubová větvička rozhoupala. A než k němu Duběnka přiběhla, spadl dolů do hromady starých větví a uschlého listí.

Sotva dopadl na zem, začal zase. K jeho zvonění se však přidaly ještě nějaké skřípavé zvuky a budík zvonil a zvonil a skřípal a skřípal a nemínil s tím rámusem přestat.

To už byl na nohou celičký les a zvířátka se začala sbíhat pod starý dub.

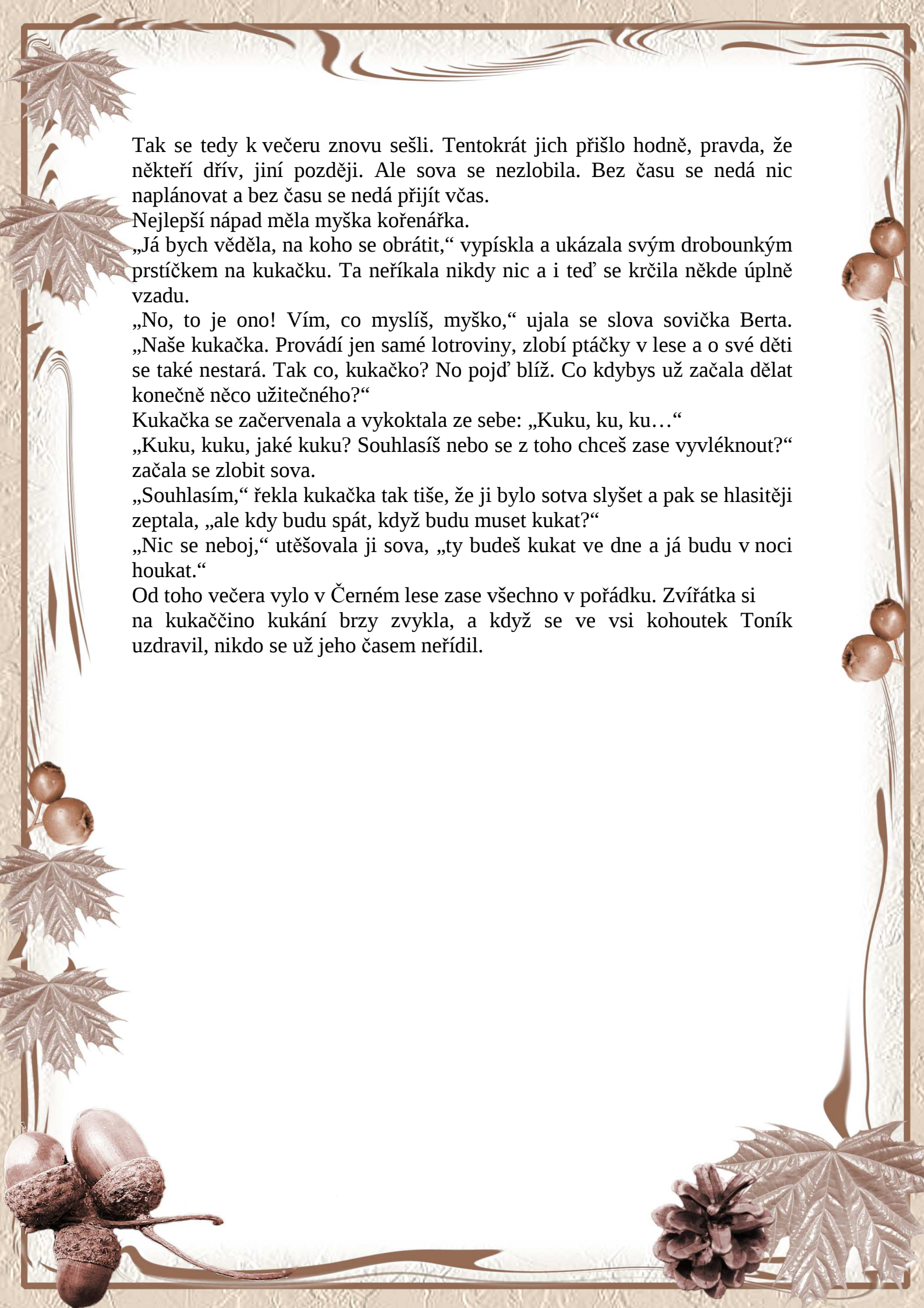
„Co se děje?“ ptali se všichni navzájem.

Jako první přiletěla straka. A i když bylo ještě šero, našla budík na ten šup.

Podala ho veverce, která ten jeho protivný rámus konečně umlčela.

„Ach, jo,“ vzdychla sova, „asi to nebyl ten nejlepší nápad. Běžte teď všichni domů a přemýšlejte, co budeme dělat dál. K večeru se tu sejdem.“

Tak se tedy k večeru znovu sešli. Tentokrát jich přišlo hodně, pravda, že někteří dřív, jiní později. Ale sova se nezlobila. Bez času se nedá nic naplánovat a bez času se nedá přijít včas.

Nejlepší nápad měla myška kořenářka.

„Já bych věděla, na koho se obrátit,“ vypískla a ukázala svým drobounkým prstíčkem na kukačku. Ta neříkala nikdy nic a i teď se krčila někde úplně vzadu.

„No, to je ono! Víím, co myslíš, myško,“ ujala se slova sovička Berta.

„Naše kukačka. Provádí jen samé lotroviny, zlobí ptáčky v lese a o své děti se také nestará. Tak co, kukačko? No pojď blíž. Co kdybys už začala dělat konečně něco užitečného?“

Kukačka se začervenala a vykoktala ze sebe: „Kuku, ku, ku...“

„Kuku, kuku, jaké kuku? Souhlasíš nebo se z toho chceš zase vyvléknout?“ začala se zlobit sova.

„Souhlasím,“ řekla kukačka tak tiše, že ji bylo sotva slyšet a pak se hlasitěji zeptala, „ale kdy budu spát, když budu muset kukat?“

„Nic se neboj,“ utěšovala ji sova, „ty budeš kukat ve dne a já budu v noci houkat.“

Od toho večera vylo v Černém lese zase všechno v pořádku. Zvířátka si na kukaččino kukání brzy zvykla, a když se ve vsi kohoutek Toník uzdravil, nikdo se už jeho časem neřídil.

Myška kořenářka

Malá šedivá myška měla svůj domeček ve starém pařezu na kraji Černého lesa. Neměla nikdy žádné jméno a časem jí začali říkat kořenářka. Myšce to oslovení vůbec nevadilo a docela si na něj zvykla.

Myška kořenářka ovládala tajemství bylin, kterému se naučila od své babičky. Měla od ní i tajemnou knihu kouzel a zaříkadel, a když něco nevěděla, stačilo v ní zalistovat. Zнала v Černém lese každický kout. Chodila na bylinky brzy ráno, na některé v pravé poledne a jiné sbírala v noci za úplňku, kdy měly byliny největší léčivou sílu. Sušila je a různě upravovala. A podle potřeby z nich vařila čaje nebo lektvary na obklady či na kloktání. Míchala i všelijaké mastičky k potírání bolístek. Měla však i dobré srdíčko a uměla pohladit na duši, proto k ní chodili i ti, kteří měli trápení a potřebovali dobrou radu. A co teprve, když našla na staré půdě čarovnou skleněnou kouli a naučila se z ní číst minulost nebo předpovídat budoucnost. To se pak u ní doma dveře netrhly.

V lese nebylo jediné zvířátko, které by od ní alespoň jednou nepotřebovalo pomoc. Ježkovi ošetřila polámanou bodlinku, zajíčkovi zase rány po celém tělíčku, když proletěl maliním. Jednou přišla liška s bolavou tlapkou, veverka s teplotou a straka si u ní nechala ošetřit odřené kolínko. A když kunu trápily blechy v kožíšku, i tady si myška věděla rady.

Znali ji a potřebovali zkrátka všichni.

O jejích schopnostech se dozvěděli už i v celém smrkovém lese. Dokonce ve vesnici se začalo mluvit o zázračné myšce kořenářce.

Jednou dostala myška nápad a čekala před svým domečkem, až uvidí sojku. „Báro,“ křičela ze všech sil, když ji viděla proletět nad stromy.

„Copak, myško kořenářko,“ starala se sojka a slétla na zem, „snad nejsi z toho čarování sama nemocná?“

„Ale kdepak,“ smála se myška a řekla, „napadlo mne, dát zvířátkům nějaké rady o tom, jak se starat o své zdraví a jak předcházet nemocem. Také je naučit ošetřit si drobná poranění, nebo co si vzít při teplotě, či nachlazení.“

„Jůůů,“ ty myslíš takovou malou školičku o zdraví a ty bys byla paní učitelka, že jo?“ řekla sojka a nestačila se divit.

„No, nějak tak bych si to představovala,“ souhlasila myška.

„To by se mi tedy tuze líbilo a sama bych se do takové školičky přihlásila,“ pokyvovala hlavou sojka.

„Jenže bych potřebovala vědět, co na to řekne sova. Ta vždy ví, co je pro náš les dobré a co ne.“

„To je pravda,“ přikývla Bára, „a ty chceš, abych se jí zaletěla zeptat, vid’?“

„Jo, přesně o to tě chci poprosit,“ řekla na to myška kořenářka.

Sojka už na nic nečekala, vzlétla nad koruny stromů a volala: „Neboj, všechno vyřídím.“

Cestou se sojka radovala, že má pro sovu tak skvělou zprávu a na každého, koho cestou viděla, rošťácky pokřikovala: „Budeme mít školičku, budeme mít školičku,“ a letěla hned dál.

Některá zvířátka nebrala sojku vážně, protože toho někdy moc namluvila. Některá se naopak těšila, že se bude asi zase něco zajímavého dít.

A dělo se.

Sova, když tu novinu uslyšela, lamentovala, že už sama nepřišla na tak skvělou věc.

„Hú, hú, tak dobrý nápad jsme tu ještě neměli,“ pochvalovala sojčinu zprávu sova Berta. Potom se chvíli zamyslela a řekla: „Báro, obletíš hned celý les a svoláš poradu. A nezapomeň to vyřídit i myšce kořenářce, ta bude mít hlavní slovo.“

Myška vůbec nedoufala, že bude mít její návrh takový úspěch. Pištěla a skákala radostí, pak ale vletěla do domečku, aby se na poradu řádně připravila.

Pod starým dubem to hučelo jako v úle. Myška se tam táhla s vozíčkem všelijakých věcí, aby mohla na poradě předvést, jak by to v takové školičce mohlo vypadat.

„Ztište se, prosím, myška už jde,“ přikázala zvířátkům sova, která seděla na nejnižší dubové větvi, aby měla o všem náležitý přehled.

Zvířátka se rozestoupila a pustila myšku úplně k dubu, kde měla dostatek místa pro sebe i vozíček.

„Dobrý den,“ vypískla svým tenkým hláskem myška, když zaujala své místo pod dubem a zeptala se: „Řekla vám už sova Berta, o čem bude dnešní schůzka?“

„Ano, ano...,“ odpovídala zvířátka.

„Dobrá, nebudu proto zdržovat a přejdu hned k věci.“

A tak myška vysvětlovala, ukazovala a také odpovídala na zvědavé otázky. A když pak chtěla, aby k ní přišli dobrovolníci a vyzkoušeli, co všechno jim předvedla, měli zájem všichni a hádali se mezi sebou, kdo půjde jako první.

„Prosím o klid!“ musela zasáhnout sova: „Na všechny se dostane.“ Zvířátka byla nadšená a myška měla z ohromného úspěchu radost.

„Tak co?“ zeptala se na závěr sova: „Chcete školičku?“

„Chceme, chceme...“ ozývalo se ze všech stran.

„Dobrá, školička bude,“ slíbila sova a s úsměvem dodala, „a kdo má tedy vážný zájem, hlase se zítra po celé dopoledne přímo u myšky kořenářky k zápisu.“

Zvířátka nemohla dospat rána.

K zápisu se jich přihlásilo opravdu hodně. Přišel dokonce i jezevec se zajícem ze smrkového lesa. Myšku nesmírně těšilo, že je o školičku takový zájem a s radostí je zařadila mezi své nové žáčky.

Když se schylovalo k poledni a dlouho už nikdo nepřicházel, posadila se myška do svého oblíbeného křesílka a kontrolovala vyplněné přihlášky.

Najednou někdo zaklepal na dveře.

Myška šla otevřít a zůstala užasle stát. I pusinku zapomněla údivem zavřít.

Ve dveřích stál kohoutek Toník z vedlejší vesnice a o kousek dál nervózně přešlapovala husička Liběna se svým housátkem v kočárku.

„Přejeme pěkné poledne, myško kořenářko.“

„Dobrý den,“ odpověděla myška, která se nemohla vzpamatovat z údivu.

„O tvém umění, myško, se ví široko, daleko a zpráva o nové školičce se donesla i do vsi,“ začal kohoutek svou připravenou řeč, popotáhnul si nevědomky svůj kabátek a pokračoval, „a my bychom tady s husičkou Liběnou moc rádi navštěvovali takovou školičku, ale u nás ve vsi nic podobného nemáme. A to je velká škoda. Já jsem onehdy na dlouhou dobu onemocněl a věřím, že kdybych věděl, jak té své nemoci předejít, nemusel jsem tak dlouho ležet v posteli.“ Kohoutek se na chvíli odmlčel, protože jeho hlásek nebyl ještě docela v pořádku, odkašlal si a odpověděl myšce, proč vlastně přišli: „A tady kmotra husa, ta má zase stále nemocné housátko. Je už chudinka tak slabé, že se nemůže postavit na nožky. A husa, ta bývá také často nemocná.“ Kohoutek si oddechl, že se mu to podařilo bez problémů říct a pozoroval, jak se na to bude myška tvářit.

Myška kořenářka se chvíli dívala z jednoho na druhého a než stačila odpovědět, ozvala se husa Liběna: „Myško, moc tě oba prosíme, vezmi nás do své školičky, ať se také něčemu naučíme.“

Myška se podržela tlapkou za ouškem. Bylo jí nešťastných zvířátek líto a odpověděla jim: „Víte, ta škola je pro zvířátka z lesa. Tak nevím, nevím...“

„Myško, prosím, moc prosím,“ přidal se k Liběnině prosbě kohoutek. Nastalo ticho. Podivné ticho.

Myška kořenářka neměla to srdíčko odmítnout a nakonec řekla: „Tak tedy dobrá, vyplňte si přihlášky a přesně za týden v osm hodin ráno začínáme.“

„Děkujeme, myško, děkujeme...,“ překřikovali se oba, až vzbudili housátko v kočárku.

„Nemáte zač děkovat,“ řekla myška, „hlavně, aby vám ta školička byla k něčemu dobrá. A víte co, když už jste tady, podívám se, jak jste na tom všichni tři se zdravím a dám vám nějaké bylinky na čaje a housátku mazáníčko na jeho zesláblé nožky.“

Potom se rozloučili a myška si usedla do svého křesílka s hřejivým pocitem u srdíčka. Dnešní den se opravdu vydařil. Byla všemu moc ráda. Přivírala únavou očka a přemýšlela o tom, jak jí po skončení školičky ubude práce. Zvířátka se naučí o sebe více dbát a také jeden druhému pomáhat. Šťastná a spokojená nakonec usnula a zdálo se jí o nové školičce a jejich poslušných žáčcích.

Smrček

Kousínek od starého dubu se ze smrkového semínka vyklubal podivný křehoučký proutek. Rok od roku o kus povyrosl a zesílil. Nakonec z něj vyrostl krásný a zdravý smrček. Byl chloubou Černého lesa a každý, kdo šel okolo, pokyvoval uznale hlavou nad jeho rovným kmínkem s pěkně obrostlými větvičkami.

Jednou v zimě, kdy sněhová víla přikryla Černý les bílou peřinou, zaslechl zajíček Zoubek ze svého domečku zvláštní zvuky a přemýšlel, odkud asi přicházejí.

„Co to jen může být?“ řekl si. „Hm, to je nějaké divné. Půjdu se na to raději podívat ven.“ Hodil si na sebe zimní kožíšek a už pelášil před svůj domeček, aby zjistil, čím to chroupání a vrzání může být.

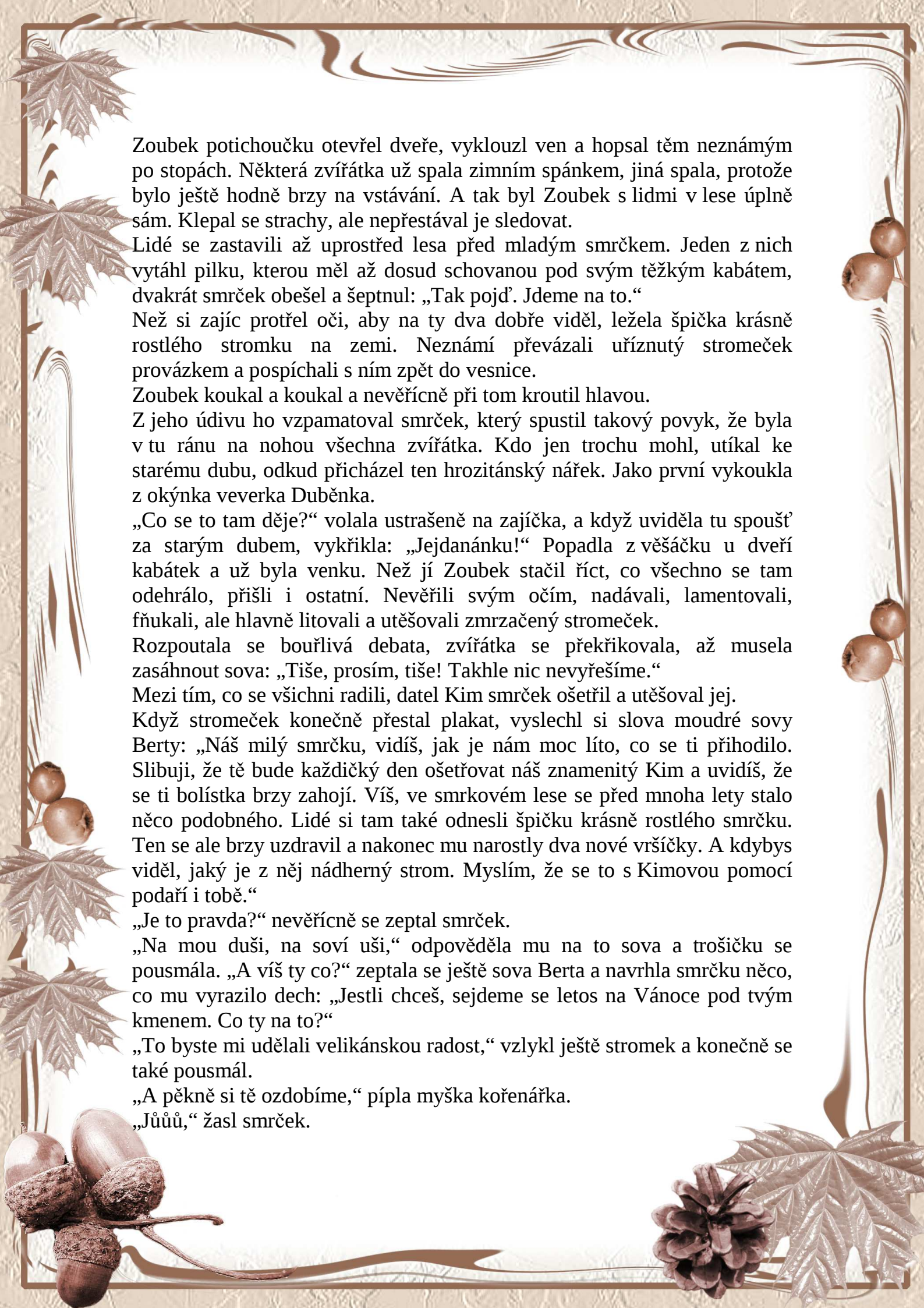
„Jejda,“ ulekl se pojednou Zoubek. Hup, a byl zpátky v domečku.

Po zavátém poli přicházeli od vesnice dva lidé a měli namířeno rovnou do Černého lesa. Šli potichu, jako by se něčeho báli, jen namrzlý sníh křupal pod tíhou jejich bot.

Zoubek za sebou zavřel dveře a malou škvírkou mezi prkny je pozoroval. Naháněli mu takovou hrůzu, že se nemohl pohnout z místa. Věděl, že jeho úkolem je hlídat les před nebezpečím z vesnice, ale nevzchopil se zaběhnout za sojkou, aby ztropila v lese poplach.

„To je nadělení,“ strachoval se zajíc, „ted’ nemá kdo zvířátka varovat před neznámým vetřelcem,“ lamentoval, ale tiše vyčkával ve svém úkrytu. Lidé se opatrně prodrali maliním a už byli v lese.

Zoubek potichoučku otevřel dveře, vyklouzl ven a hopsal těm neznámým po stopách. Někteří zvířátka už spala zimním spánkem, jiná spala, protože bylo ještě hodně brzy na vstávání. A tak byl Zoubek s lidmi v lese úplně sám. Klepal se strachy, ale nepřestával je sledovat.

Lidé se zastavili až uprostřed lesa před mladým smrčkem. Jeden z nich vytáhl pilku, kterou měl až dosud schovanou pod svým těžkým kabátem, dvakrát smrček obešel a šeptnul: „Tak pojď. Jdeme na to.“

Než si zajíc protřel oči, aby na ty dva dobře viděl, ležela špička krásně rostlého stromku na zemi. Neznámí převázali uříznutý stromeček provázkem a pospíchali s ním zpět do vesnice.

Zoubek koukal a koukal a nevěřicně při tom kroutil hlavou.

Z jeho údivu ho vzpamatoval smrček, který spustil takový povyk, že byla v tu ránu na nohou všechna zvířátka. Kdo jen trochu mohl, utíkal ke starému dubu, odkud přicházel ten hrozitánský nářek. Jako první vykoukla z okýnka veverka Duběnka.

„Co se to tam děje?“ volala ustrašeně na zajíčka, a když uviděla tu spoušť za starým dubem, vykřikla: „Jejdanánku!“ Popadla z věšáčku u dveří kabátek a už byla venku. Než jí Zoubek stačil říct, co všechno se tam odehrálo, přišli i ostatní. Nevěřili svým očím, nadávali, lamentovali, fňukali, ale hlavně litovali a utěšovali zmrzačený stromeček.

Rozpoutala se bouřlivá debata, zvířátka se překřikovala, až musela zasáhnout sova: „Tiše, prosím, tiše! Takhle nic nevyřešíme.“

Mezi tím, co se všichni radili, datel Kim smrček ošetřil a utěšoval jej.

Když stromeček konečně přestal plakat, vyslechl si slova moudré sovy Berty: „Náš milý smrčku, vidíš, jak je nám moc líto, co se ti přihodilo. Slibuji, že tě bude každíčký den ošetřovat náš znamenitý Kim a uvidíš, že se ti bolístka brzy zahojí. Víš, ve smrkovém lese se před mnoha lety stalo něco podobného. Lidé si tam také odnesli špičku krásně rostlého smrčku. Ten se ale brzy uzdravil a nakonec mu narostly dva nové vršíčky. A kdybys viděl, jaký je z něj nádherný strom. Myslím, že se to s Kimovou pomocí podaří i tobě.“

„Je to pravda?“ nevěřicně se zeptal smrček.

„Na mou duši, na soví uši,“ odpověděla mu na to sova a trošičku se pousmála. „A víš ty co?“ zeptala se ještě sova Berta a navrhla smrčku něco, co mu vyrazilo dech: „Jestli chceš, sejďme se letos na Vánoce pod tvým kmenem. Co ty na to?“

„To byste mi udělali velikánskou radost,“ vzlykl ještě stromek a konečně se také pousmál.

„A pěkně si tě ozdobíme,“ pípla myška kořenářka.

„Jůůů,“ žasl smrček.

A bylo po bolesti a bylo po nářku.

„Tak,“ řekla potom sova, „Vánoce jsou už za dveřmi, tak si hned rozdělíme úkoly.“

„Já udělám s Aničkou krásnou hvězdu,“ nabídl se myšáček Fousek.

„A já zaletím k světluškám a vypůjčím si od nich pár lucerniček,“ zvolala sojka Bára.

„A co ty, Zoubečku,“ ukázala sova na zajíčka, který se krčil v suchém trsu trávy a zlobil se, že nebyl schopen varovat zvířátka před vetřelci z vesnice.

„Já, já...“ vykotal ze sebe a pak, když poznal, že se na něj nikdo nezlobí, zvolal, „já donesu na ozdobu pár červených jablíček.“

„A já napeču cukroví,“ skočila zajíčkovi do řeči myška kořenářka.

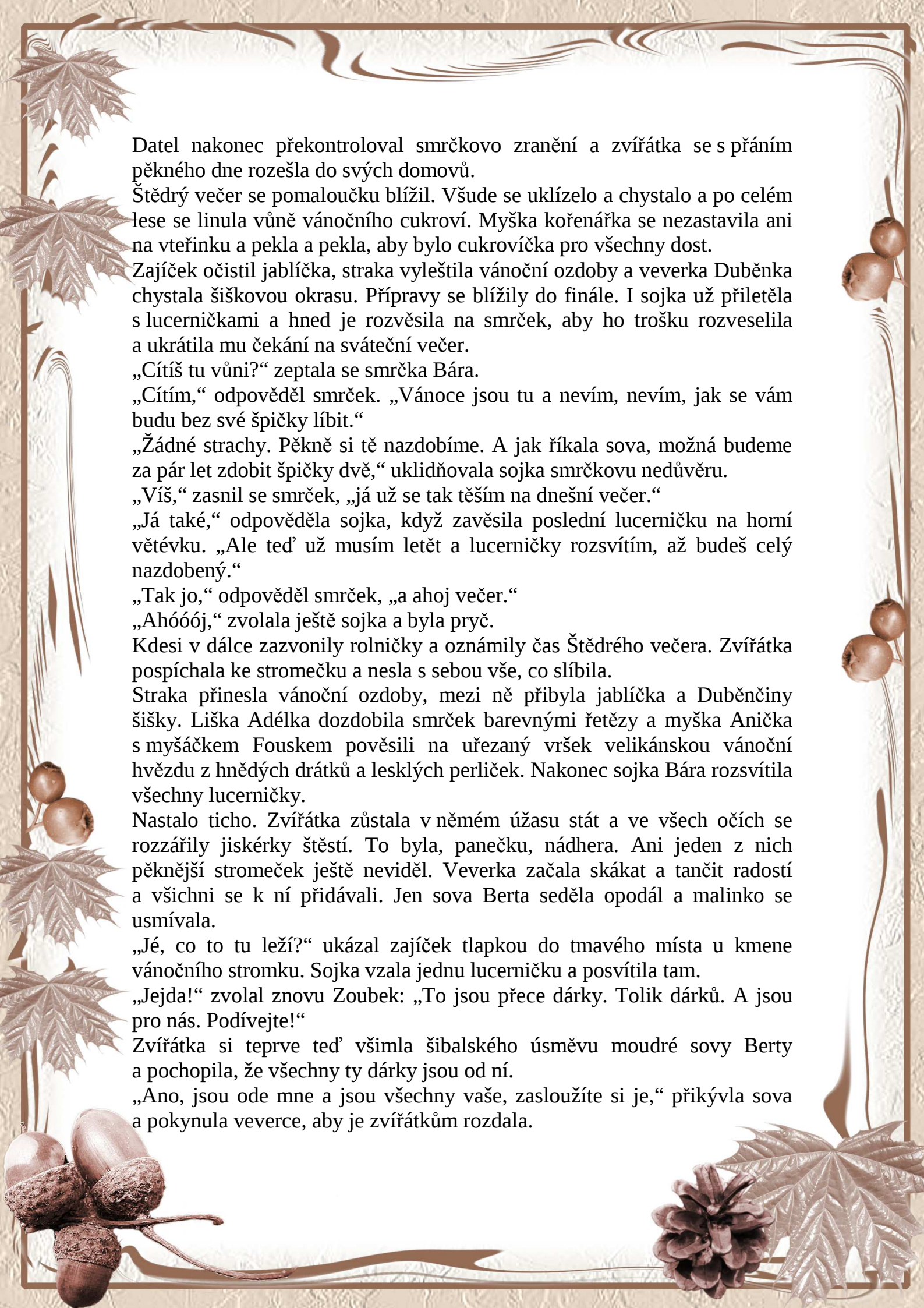
„No tak, no tak. Hezky pomalu, na všechny se dostane řada,“ zasáhla sova mezi zvířátka, která se už zase začala předhánět a překřikovat.

„Ehm, ehm,“ odkašlala si poté straka a začala hovořit zase trošičku oklikou, „víte, já jsem kdysi na jaře našla u vsi baňky z vánočního stroměčku. Byly tak křehoučké, že jsem se bála je tam nechat, aby se nerozbily. Opatrně jsem si je poodnášela domů a říkala si, že se možná budou někdy hodit. Tak jestli chcete, přinesla bych je.“ Dopověděla straka a obrátila se na sovu.

„Hú, hú, ty jsi nepolepšitelná, strako,“ řekla na to sova Berta a kupodivu se na straku mile usmála a dodala, „jen je přines, uděláš smrčku radost.“

„No a já?“ řekla jako poslední veverka, zapřemýšlela a navrhla: „Já udělám pár ozdůbek z borových šišek, budou našemu stroměčku jistě krásně slušet.“

Datel nakonec překontroloval smrčkovu zranění a zvířátka se s přáním pěkného dne rozešla do svých domovů.

Štědrý večer se pomaloučku blížil. Všude se uklízelo a chystalo a po celém lese se linula vůně vánočního cukroví. Myška kořenářka se nezastavila ani na vteřinku a pekla a pekla, aby bylo cukrovíčka pro všechny dost.

Zajíček očistil jablíčka, straka vyleštila vánoční ozdoby a veverka Duběnka chystala šiškovou okrasu. Přípravy se blížily do finále. I sojka už přiletěla s lucerničkami a hned je rozvěsila na smrček, aby ho trochu rozveselila a ukrátila mu čekání na sváteční večer.

„Cítíš tu vůni?“ zeptala se smrčka Bára.

„Cítím,“ odpověděl smrček. „Vánoce jsou tu a nevím, nevím, jak se vám budu bez své špičky líbit.“

„Žádné strachy. Pěkně si tě nazdobíme. A jak říkala sova, možná budeme za pár let zdobit špičky dvě,“ uklidňovala sojka smrčkovu nedůvěru.

„Víš,“ zasnul se smrček, „já už se tak těším na dnešní večer.“

„Já také,“ odpověděla sojka, když zavěsila poslední lucerničku na horní větévku. „Ale teď už musím letět a lucerničky rozsvítím, až budeš celý nazdobený.“

„Tak jo,“ odpověděl smrček, „a ahoj večer.“

„Ahóóój,“ zvolala ještě sojka a byla pryč.

Kdesi v dálce zazvonily rolničky a oznámily čas Štědrého večera. Zvířátka pospíchala ke stromečku a nesla s sebou vše, co slíbila.

Straka přinesla vánoční ozdoby, mezi ně přibyla jablíčka a Duběnciny šišky. Liška Adélka dozdobila smrček barevnými řetězy a myška Anička s myšáčkem Fouskem pověsili na uřezaný vršek velikánskou vánoční hvězdu z hnědých drátků a lesklých perliček. Nakonec sojka Bára rozsvítila všechny lucerničky.

Nastalo ticho. Zvířátka zůstala v němém úžasu stát a ve všech očích se rozzářily jiskérky štěstí. To byla, panečku, nádhera. Ani jeden z nich pěknější stromeček ještě neviděl. Veverka začala skákat a tančit radostí a všichni se k ní přidávali. Jen sova Berta seděla opodál a malinko se usmívala.

„Jé, co to tu leží?“ ukázal zajíček tlapkou do tmavého místa u kmene vánočního stromku. Sojka vzala jednu lucerničku a posvítila tam.

„Jejda!“ zvolal znovu Zoubek: „To jsou přece dárky. Tolik dárků. A jsou pro nás. Podívejte!“

Zvířátka si teprve teď všimla šibalského úsměvu moudré sovy Berty a pochopila, že všechny ty dárky jsou od ní.

„Ano, jsou ode mne a jsou všechny vaše, zasloužíte si je,“ přikývla sova a pokynula veverce, aby je zvířátkům rozdala.

Kim dostal parádní červenou čepičku, a jak mu slušela. Starý datel se pochlubil dlouhou teplou šálou, kterou si měl dávat na svůj tak často nemocný krk. Myšky jásaly nad novým rendlíčkem na vaření a Duběnka se radovala z teplého kostkovaného kabátku. Liška dostala vysokánskou lampu, to aby si mohla na svá liščata při tak dlouhých zimních večerech svítit. Pro liščátka tu pak našla autíčko a dva kočárky na hraní. Jezevec dostal velikou modrou peřinu i s polštářkem pro lepší spaní a Zoubek novou brašničku plničkou šťavnaté mrkvičky. Myška kořenářka našla pod smrkem krásně vyšívanou zástěrku i s čepičkou a k tomu ještě skleničky na koření. A sojka Bára? Ta dostala puntíčkované bačkůrky na nožičky, aby jí při tom lítání a běhání po lese nebylo zima.

Stromeček zářil štěstím a zvířátka ještě víc.

A když sova rozsvítila pod starým dubem, čekalo zvířátka další překvapení. Na velikých mísách leželo ohromné množství cukroví. Voňavé, křehounké vánoční dobroty. Vanilkové rohlíčky, slepovaná kolečka marmeládou, kokosové kuličky, medové perníčky a další a další, všechny možné druhy, na které si jen zvířátka mohla pomyslet. A než se společně pustili do těch nazdobených cukrovinek, přitukli si kalíšky se sladkou medovinou na zdraví a na krásně prožité Vánoce a ještě krásnější nový rok.

Konec

Město Studénka ležící v chráněné krajinné oblasti Poodří vzniklo v roce 1959 spojením obcí Butovic a Studénky. V roce 1975 byla k městu připojena obec Nová Horka.

Je obklopeno rybníky a loukami se zbytky lužních lesů tvořených převážně dřevinami jako habr obecný, lípa srdčitá, jasan ztepilý a dub letní. Řeka Odra, která protéká katastrem, tvoří se svými přirozenými meandry krásné přírodní okolí s jedinečnou flórou a faunou. I město samotné je protkáno četnou zelení.

Na území města bylo vyhlášeno postupem podle zákona o ochraně přírody a krajiny několik „**památných stromů**“. Mezi mimořádně významné patří duby letní:

Dub v zámeckém parku – místní část Nová Horka

Nejmohutnější dub v Poodří tvořící krajinnou dominantu zámeckého parku. Strom je větvený zejména v horní části, ve spodní části je ořezán. Stáří stromu se odhaduje na 370 let, jeho výška je okolo 34 metrů a obvod kmene přibližně 670 centimetrů.

Dub u Odry – místní část Studénka

Pěkný, košatý strom tvořící krajinnou dominantu mezi Mlýnskou struhou a řekou Odrou přibližně 200 metrů severně od jezu (na modré turistické značce). Strom je rozvětvený ve tři hlavní větve. Stáří stromu se odhaduje na 205 let, jeho výška je okolo 31 metrů a obvod kmene přibližně 490 centimetrů.

Dub v zámeckém parku
Dub u Odry

Tajemství starého dubu

